

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

S-A NĂSCUT HRISTOS — MESIA!

Naștere înseamnă a fi mamă. Dacă Isus trebuia să Se nască în trup omenesc pe acest Pământ, atunci cineva, o femeie, trebuia să-L aducă pe lume, să-L nască. Cineva trebuia să se ofere a-I deveni mamă, punând astfel la dispoziția Cerului ființa ei pentru a da viață în natura corpului omenesc Aceluia prin care toate s-au făcut.

Vestirea cea bună pe care Gabriel a adus-o cu nouă luni mai înainte a constituit comunicarea cerului făcută Mariei și a fost necesară acceptarea de către fecioara Maria a planului lui Dumnezeu. Iar Maria a răspuns plină de teamă și bucurie sfântă: „Iată, roaba Domnului: facă-mi-se după cuvintele tale“ (Luca 1,38).

Pentru ca Isus să Se nască, Maria trebuia să împartă trupul ei cu fetusul sfânt ce se zămislise în ea, iar resursele ei fizice... cu Copilul pe care avea să-L nască. Isus avea să lupte în și cu lumea pe care venise s-o mintuiască... Maria de asemenea trebuia să fie dispusă să lupte. O luptă deloc ușoară și comodă pentru o tânără mamă.

Atunci, ca și astăzi, în Nazaret — ca pretutindeni în lumea în care păcatul este activ — erau limbi clevetitoare, înnegrind și batjocorind numele ei și al bărbatului pe care ea îl iubea.

Maria a trebuit să îndure lipsurile și greul ultimelor zile înainte de nașterea lui Isus. Ea a trebuit să îndure oboseala celor aproximativ

(continuare în pag. 2)

NR. 6

NOIEMBRIE — DECEMBRIE 1988

ANUL LXV

SCUMPI FRAȚI, STIMATE SURORI, IUBIȚI CONLUCRĂTORI,

„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată... Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima” (1 Petru 1,3-22).

La acest popas vremelnic de răscruce între ceea ce a trecut și a devenit de acum „istorie” și ceea ce stă înaintea noastră, aducem mulțumirea și recunoștința noastră Celui Atotputernic pentru că „în veac ține îndurarea Lui”. Această îndurare s-a manifestat și în anul ce a trecut prin faptul că El a fost cu noi și alături de noi în toate experiențele vieții. Ne-a dat pîinea cea zilnică și pîinea vieții și apa vieții nu ne-au lipsit. A fost alături de cei încercați cu făgăduințele și mîngîierea Sa și celor ce au străbătut valea plîngerii El i-a asigurat: „Eu sint învierea și viața... Să nu vi se tulbure inima”. El ne-a purtat pe brațele Sale atunci cînd am căzut zdrobiți sub povara durerii datorită încercărilor vieții.

El a binecuvîntat țara noastră cu liniște și pace și a dat bisericii Sale ocazii binecuvîntate. De la amvoanele comunităților noastre cuvîntul Scripturii cu adevărurile lui veșnice s-a propovăduit pentru ca oricine „crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

În acest final de an, în viața comunităților din Uniunea noastră au avut loc lucrările adunărilor generale electivă. În cadrul acestora, obște bisericii și-a ales grupa de bărbați și femei care să conlucreze și să slujească aproapelui, fratelui și sorei sale, tuturor celor ce au nevoie de sprijinul și ajutorul lor.

Organizația este de origine divină, căci „sistem și ordine se manifestă în toate lucrările lui Dumnezeu din universul cel nemărginit. Ordinea este legea cerului și ea trebuie să fie și legea poporului lui Dumnezeu de pe pămînt” (T.M. 26). Organizația bisericii funcționează pentru a păstra identitatea comunității bisericești, pentru menținerea purității doctrinale, pentru disciplina celor ce compun biserica, pentru folosirea eforturilor dirijate și concentrate, cum și pentru a se îngriji de binele și existența temporară și spirituală a bisericii.

Mergînd înapoi în timp, la biserica primară, constatăm din rapoartele Scripturii că organizația bisericii apostolice era simplă și eficientă. Apostoli, bătrîni sau prezbiteri și diaconi.

Apostolii existau în virtutea chemării divine, a chemării ce le-a fost adresată personal de Învățătorul divin (Luca 6,12—13). Ei vesteau Evanghelia și supravegheau mersul mereu înainte al Evangheliei.

Prezbiterii sau bătrîni comunității activau în cadrul comunității locale. Ei aveau de făcut o lucrare deosebit de importantă. De fapt nu greșim dacă îi numim apostoli în miniatură sau apostoli ai comunităților locale. Aceștia erau bărbați cu o bogată experiență spirituală în legăturile lor cu Dumnezeu, cu biserica și cu oamenii. Poziția lor degaja responsabilitate, dar nu — în primul rînd datorită slujbei lor — ci datorită caracterului lor integru și a experienței lor în cadrul bisericii. Ei aveau o profundă experiență creștină și o identitate perfectă cu biserica și-nevoile ei. Ei nu făceau nimic din slavă deșartă și pentru satisfacerea orgoliului lor.

Diaconii erau chemați cu precădere să se ocupe de problemele temporare ale bisericii, pentru ca apostolii și prezbiterii să fie liberi să se dedice lucrării de vesteire a Evangheliei. Aceasta însă nu însemna că problemele spirituale ale bisericii nu intrau în preo-

cupările lor. Să nu uităm că primul martir al bisericii creștine n-a fost nici un apostol și nici un prezbiter ci... diaconul Ștefan.

În ciuda faptului că rapoartele ce ni s-au păstrat sînt lapidare, ele sînt totuși concludente și din ele înțelegem că biserica apostolică forma un singur trup în Hristos. Ei cunoșteau bine valoarea unei bune și eficiente colaborări în lucrarea Evangheliei, fiind călăuziți de același Duh și slujind același Dumnezeu.

Această unitate nu s-a păstrat numai atunci cînd numărul credincioșilor era mic. Pe măsură ce lucrarea se dezvolta, pe măsură ce se extindea și comunitățile progresau numeric și se organizau în diferite părți ale lumii, se păstra aceeași unitate, împreună simțire și conlucrare. Această unitate și legătura lor frățească ce domnea în biserica primară a făcut pe mulți din contemporanii lor să exclare: „Uitați-vă la ei cît de mult se iubesc”.

Putem spune deci că progresul lucrării, desfășurarea vieții și activității bisericii și nu greșim dacă spunem că și viața spirituală a bisericii depind în mare măsură de cei chemați a sluji biserica la toate nivelele ei.

Toate acestea le are în vedere cuvîntul Scripturii atunci cînd spune: „Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei... vorbiți de bine, plini de Duh Sfînt și înțelepciune... în stare să învețe pe alții” (Ex. 18,21; Fapte 6,3), pe care să-i pui în slujba bisericii.

Cei care au fost aleși să slujească fraților lor să ia bine aminte la răspunderea ce le revine. Ei trebuie să slujească aproapelui în temere de Dumnezeu bine știind că Biserica Adventă este chemată să readucă în viață și practicile bisericii, ale membrilor și slujitorilor ei, practicile și principiile ce au caracterizat biserica apostolică.

„Încolo, fraților... vă rugăm și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus să sporiiți tot mai mult în privința aceasta (1 Tes. 4,1).

„De aceea, cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe om, ci pe Dumnezeu” (vers. 8).

„Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toți!” (1 Tes. 5,28).

D. Popa

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu,

Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi

Redacția și Administrația:

București, str. Plantelor nr. 12 — Sect. 2.

Tel. 20.42.07

30 DECEMBRIE 1947 — PROCLAMAREA REPUBLICII

30 Decembrie 1947 este o dată hotărâtoare în istoria României moderne. În perioada care urmasse marilor evenimente din august 1944, puterea politică aparținea de acum forțelor populare. Spre sfârșitul anului 1947, contradicția de fond dintre conținutul real al puterii și forma de stat reclama o grabnică soluționare. Ideea republicană avusese în secolul al XIX-lea mai mulți exponenți, de la planul de „oblăduire republicească aristodimocraticească” al unor boieri moldoveni (1802) și pînă la reprezentanții curentelor radical burgheze: Nicolae Bălcescu, Simion Bărnuțiu, C. A. Rosetti, Gh. Panu, Al. Beldiman, Gh. Mirzescu... Critici repetate împotriva monarhiei exprimasera B. P. Hașdeu, Al. Macedonski, A. Bacal-

bașa, N. T. Orășanu, Tr. Demetrescu și alții.

Evoluția evenimentelor, succesul în alegeri al forțelor progresiste concomitent cu consolidarea continuă, în toate sectoarele, a regimului democrat popular, au avut drept consecință abolirea monarhiei.

La 30 decembrie, Adunarea deputaților a votat, în unanimitate, pentru republică, denumirea statului fiind „Republica Populară Română”.

Ample manifestații, în toată țara, au marcat în următoarele zile memorabilul eveniment, masele largi populare exprimându-și totala adeziune față de actul Proclămării Republicii.

Prin aceasta, țara noastră și-a cucerit deplina independență și suveranitate națională, întreaga putere de stat fiind preluată de popor. Clasa muncitoare în alianță cu țărănimea și-a asumat misiunea de a conduce națiunea română pe calea fâuririi orinduirii socialiste.

Foarte curînd apoi, la 13 aprilie 1948, s-a adoptat noua constituție, care între altele a constituit actul juridic de trecere în proprietatea statului a avuției naționale, de transformări structurale ale țării pe baze noi.

În paralel s-a dezvoltat procesul complex de dezvoltare economică. La 11 iunie 1948 — exact în ziua cînd se împlinea o sută de ani de la izbucnirea în București a revoluției de la 1848 — s-a votat legea pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, a celor miniere, bancare, de transport și de asigurări.

Astfel s-a creat premisa trecerii la dezvoltarea planificată a economiei, industrializarea constituind o necesitate obiectivă, cu precădere a industriei constructoare de mașini, paralel cu creșterea bazei energetice a țării. Trebuie subliniat faptul că procesul de industrializare a avut loc, sub raportul repartitiei geografice, pe baza unui plan care urmărește să pună în valoare toate regiunile țării.

În perspectiva istoriei, sensul major al industrializării este recuperarea decalajului determinat de împrejurările trecutului și înscrierea României printre țările cu un dezvoltat potențial economic, cu un stadiu superior de civilizație. Numai în acest fel sînt create condițiile pentru o participare activă la diviziunea internațională a muncii, de cooperare largă cu alte state și în final numai cu o economie puternică se pot îndeplini necesitățile oamenilor.

Am parcurs de atunci un număr frumos de ani: patruzeci și unu. În toți acești ani, porți vechi s-au închis ca să se poată deschide altele noi, ziduri roase de vremi s-au năruit, ca să facă loc altora, mai înalte, mai rezistente, edificiul republicii este cu adevărat maiestos.

Tuturor făuritorilor României moderne, luptătorilor ei neînfricați, demni și înțelepți, le acordăm deplina noastră considerație, sprijinul nostru neprecupețit pentru pacea și binele Republicii.

Redacția

CUPRINS

— S-a născut Hristos-Mesia!	1
— De la inimă la inimă	11
— 30 Decembrie 1947 — Proclamarea Republicii	1
— Adevărul așa cum este El în Isus Hristos	4
— Arheologia și Biblia	5
— Interviu cu dr. Holbrook	9
— Spre învățătura noastră	11
— De la Sabat la duminică	14
— Sfârșit de an la Seminarul Teologic	16
— Familia în fața morții	18
— Valoarea spirituală a epistolelor din Apocalips 2—3	21
— Necrolog	III

S-a născut Hristos- Mesia

urmare din cop. I

80 de kilometri de la Nazaret la Betleem și apoi să nască într-un grajd rece, murdar și rău mirositor, ajutată — poate — de vreo moașă necunoscută, în cele mai inimaginabile împrejurări.

În aceste condiții Maria, mama după trup a lui Mesia, cu greu putea considera ca un privilegiu a da naștere lui Isus Hristos, așa cum se afla acolo, culcată în ieslea friguroasă a staulului din Betleem. Din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual, poziția și situația ei erau extrem de vulnerabile. Și cu toate acestea, Dumnezeu n-a cerut de la Maria mai mult decât El însuși a dat născându-Se în lume prin întunericul pulsator al canalului de naștere într-un conglomerat de sunete și lumini al unei lumi neprietenoase.

Împrejurările în care a avut loc nașterea lui Isus L-au expus multor amenințări, mai multe decât au putut trăi mulți oameni în întreaga lor viață.

Pentru Isus, această lume nouă a însemnat un așa-zis leagăn într-un staul rece, niște părinți săraci și minia unui împărat iudeu gelos și puternic. Și în tot timpul celor treizeci și trei de ani și jumătate, în ciuda puterii Lui divine, El a trăit o viață de lipsuri și suferințe, fiind lipsit de orice apărare.

Măriei i s-a cerut să îndure scandalul făcut de contemporanii ei. Isus a fost „disprețuit și părăsit de oameni... și am crezut că este pe-depsit, lovit de Dumnezeu și smerit”. După cuvintele lui Simeon, o sabie avea să străpungă inima Mariei. Isus a fost un „om al durerii și obișnuit cu suferința”.

Maria a trebuit să schimbe căsuța ei familiară din Nazaret, cu un staul neospitalier. Isus Hristos a părăsit slava căminului Lui ceresc și adorarea îngerilor pentru a veni pe acest pământ ca prunc neajutorat și expus urii satanice. Atunci a găsit numai un staul și apoi toată viața Lui n-a avut unde să-și plece capul.

Maria a îndurat durerile nașterii ca să-L aducă pe lume, El a îndurat agonia Ghetsemanilor și a crucificării pentru a deschide oamenilor, bărbaților și femeilor din toateauna, calea și posibilitatea vieții veșnice.

Maria a cunoscut frigul, foamea și teama, și El de asemenea. Dacă Maria a îndurat mizeria și lipsa celor necesare, la fel a îndurat și El. Dacă Maria a îndurat durerea și lipsurile, acestea au fost și partea Lui în această lume, de la leagăn la mormânt.

Măreția Mariei constă în calitatea ei de a participa cu toată ființa la suferințele lui Dumnezeu. Măreția lui Dumnezeu constă în dispoziția Sa de a lua parte la lupta acerbă, din această lume, împotriva celui ce s-a răsculat în ce-

ISUS A FOST UN „OM AL DURERII ȘI OBIȘNUIT CU SUFERINȚA...” ELA ÎNDURAT AGONIA GHETSEMANILOR ȘI A CRUCIFICĂRII PENTRU A DESCHIDE CALEA... VIEȚII VEȘNICE

ruri împotriva guvernării lui Dumnezeu, făcând acest lucru în punctul culminant al acestei lupte pentru mintuirea celui păcătos. În ieslea săracă a Betleemului, Isus și părinții Săi omenesți au împărtășit soarta și situația oamenilor obișnuiți din această lume, pentru care în viață, adesea, nu se găsește „nici un loc”.

Despărțiți de căminul lor datorită capriciilor unui conducător, aflându-se departe de ai lor — din punct de vedere geografic și personal — într-un loc deloc plăcut și primitiv, Maria și Iosif au „prezidat” scena aducerii pe lume a Fiului lui Dumnezeu în trup omenesc în împrejurări și condiții cu totul nepotrivite pentru Împăratul cerului. În nașterea Sa în Betleem vedem măreția și condescendența unui Dumnezeu care a ales să-și lege destinul de dezmăștiștii soartei, de cei săraci și nedreptățiți, de cei ce duceau de fapt greul vieții, pentru ca alții să profite de toate ocaziile vieții. Este cu neputință a-L despărți pe Hristos sau pe aceia ce-L slujesc și-L recunosc ca Domn și Mântuitor personal de cei năpăstuiți, de cei ce formează marea clasă a celor ce nu se pot bucura de toate binecuvântările lumii și ale vieții aduse la existență pentru bucuria și îndestularea tuturor.

Biblia este plină de imagini ale puterii lui Dumnezeu. Împărat al

împăraților și Domn al domnilor, El stă pe tronul Său ceresc. Munții cei mai falnici și oștile cele mai puternice tremură în fața prezenței Sale și la glasul Său, iar îngerii și chiar animalele împlinesc poruncile Sale. Tabloul unui Dumnezeu atotputernic, atotcunoscător și pretutindeni prezent, pentru care nimic nu este imposibil, este în adevăr un tablou foarte atrăgător. Ne place și dorim să credem că Dumnezeu este puternic, că El are stăpânirea și controlul asupra tuturor lucrurilor și, în timp de boală, suferință și calamități, ține pământul în palmele Sale. Când siguranța și pacea lumii noastre sînt amenințate, avem nevoie să credem și să știm că Cineva, Dumnezeu păcii și al iubirii, nu poate fi nici amenințat și nici luat prin surprindere de forțele distrugătoare ale vrăjmașului a tot binele. Vrem să știm că inmul cîntat pe colinele Betleemului — pe pământ, pace și bună învoire — va continua să fie o realitate a vieții pe Terra. Când ne scad puterile, avem nevoie să știm că Cineva — Dumnezeu Cel Atotputer-

nic — menține cu putere controlul în Universul infinit al Creatorului a toate.

Acest tablou este biblic, dar este numai o parte a tabloului. El trebuie întregit cu tabloul Pruncului și al părinților Lui în Betleem. El trebuie întregit cu tabloul lui Isus la fîntina lui Iacob, acolo unde a cerut unei femei samaritence să-I dea să bea puțină apă, cu acel tablou din casa lui Simon, unde El S-a bucurat de slujirea Mariei, cea revărsare uimitoare de recunoștință față de Mîntuitorul, și trebuie completat cu tabloul unic al lui Isus Hristos cu ucenicii Lui stînd pe un deal, dincolo de zidurile Ierusalimului, cînd El a plîns pentru cetatea ce avea să fie dată pierzării. Tabloul trebuie să fie completat cu scenele din Ghetsemani, cu acelea din sala de judecată a lui Irod și Pilat, cu acțiunile pline de venin ale lui Ana și Caiafa, și în acel tablou trebuie pusă crucea grea ce L-a doborât, și pe Simon din Cirene ce s-a așezat sub binecuvîntarea ei dîcînd-o la Locul Căpătîinii. Și nu trebuie să lipsească din acest tablou Golgota și coroana de spini de pe capul Său.

Este important să recunoaștem și să cugetăm profund la viața pămîntească lipsită de apărare și supusă tuturor necazurilor, suferin-

ței și poverii zdrobitoare a păcatului ce apăsa cu greutatea lumii întregi asupra Lui. A nu face acest lucru ar însemna să nu putem „cunoaște” pe Hristos și să avem un simțămînt de vinovăție cu privire la propriile noastre nevoi și slăbiciuni. A fi om înseamnă să fii supus slăbiciunilor și nevoilor inerente vieții în acest trup. A fi om înseamnă a suferi într-o măsură mai mică sau mai mare durerea, lipsurile și slăbiciunea. Împărtășindu-Se de toate acestea, Isus Hristos le-a acceptat ca o parte a condiției umane, o experiență de care nu trebuie să ne rușinăm, o experiență a vieții, pe care dacă o acceptăm și o înțelegem, ne va pune în legătură cu Realitatea — cu Dumnezeu care a fost născut în trup omenesc într-o iesle și crucificat, aproape gol, pe o cruce. A nega vulnerabilitatea noastră, slăbiciunea și sărăcia noastră ar însemna să ne negăm natura noastră umană.

A nega toate aceste condiții și situații pe care Pruncul divin le-a înfălițat și la care a fost supus ve-

nind în lumea noastră, a nega realitatea nevoilor noastre, ar însemna de asemenea să negăm nevoile altora și, deci, să dăm greș în a le satisface. Cînd ne gîndim la nevoile lumii, la milioane de copii și oameni maturi ce mor literalmente de foame în multe părți ale lumii, la nevoile celor bătrîni și neajutorați, la cei handicapați și incapabili să se ajute, la lacrimile celor în disperare, toate acestea le înțelegem mai bine și ne determină să facem ceva pentru alinarea lor atunci cînd privim la Pruncul divin neajutorat și supus vitregiei vieții de atunci. În atitudine pe care o luăm față de nevoile lumii și ale aproapelui nostru, demonstrăm cunoașterea și identificarea cu Cel care a luat asupra Sa natura noastră cu toate nevoile ei, căci „adevărât vă spun că ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte ne însemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Mat. 25,40).

Tot astfel, așa cum a chemat-o pe Maria, El ne cheamă să fim părtași vieții Lui de slujire. Este o viață în care cu încredere să ne recunoaș-

tem slăbiciunea, sărăcia și nevoia de a fi ajutați. Este o viață de slujire a aproapelui, de slujire a celor care sînt în dificultăți și în nevoi de tot felul. Dacă asemenea fecioarei Maria vom spune și noi: „Iată, robul, roaba Domnului, făcemi-se după cuvintele tale”, atunci îl vom găsi alături de noi, alături de aceia cărora sîntem chemați să le slujim în puterea tării Lui. În viața Sa vom găsi putere și bucuria trăirii pentru binele și fericirea altora, după exemplul Său. Vom găsi noi ocazii, noi ținte de atins, o lume nouă. Atunci și noi vom fi născuți din nou.

Atunci ne vom alătura bucuriei cerești și prin viața noastră, prin acțiunile noastre, vom face să reverbereze peste tot pămîntul, umplînd spațiile celeste, ecoul imnului vieții noastre, și alăturîndu-ne corurilor cerești, vom cînta „slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt, între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2, 14).

Prelucrare,
Dumitru Popa

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

ARAD : Ceasuri de înaltă precizie

La întreprinderea de ceasuri „Victoria” a început fabricarea mecanismului „cuart” pentru ceasurile de înaltă precizie. Aceste noi și moderne ceasuri — ne asigură specialiștii întreprinderii — se vor găsi în magazine la începutul anului viitor în două variante: ceasuri de perete și ceasuri de birou. Apare astfel o nouă „generație” de produse în această binecunoscută întreprindere.

IASI : A început construcția unei linii ferate

Finalizînd noua cale ferată Pașcani — Tirgu Neamț, electrificarea traseului Pașcani — Iasi — Socola și alte lucrări de extindere în zonă, constructorii feroviari din cadrul întreprizei nr. 1 a Regionalei Căi Ferate Iasi au început construcția unei noi linii ferate. Este vorba de linia dintre Hirliu și Flămînzii, care reprezintă o primă etapă a legăturii directe dintre Iasi și Botoșani. Noua cale ferată dintre Hirliu și Flămînzii, viitor oraș agroindustrial, va avea o lungime de 20 kilometri și va străbate un tunel de 900 metri lungime în apropierea Hirliului. De asemenea, este prevăzută cu pasaie și halte de oprire în localitățile Deleni și Rădeni, o stație de cale ferată la Flămînzii. Totodată, se vor executa

lucrări pentru modernizarea și extinderea gării din Hirliu. Proiectul noului drum de fier aparține specialiștilor de la Institutul Căi Ferate București, iar la execuția acestuia vor participa și oameni ai muncii de la Antrepriza de construcții tunelei căi ferate Brașov.

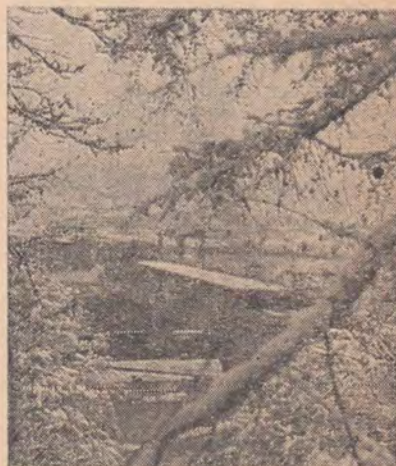
MANGALIA : Pod rutier și pietonal

La Mangalia au început lucrările la o nouă și importantă arteră de circulație menită să contribuie la îmbunătățirea traficului rutier în această zonă a Litoralului. Este vorba despre un nod rutier și pietonal ce va asigura o legătură mai directă și mai lesnicioasă cu localitatea „2 Mai”, scurtîndu-se astfel considerabil distanța pe care o parcurgeau pînă acum autovehiculele. Noul pod, care va avea o lungime de 241 metri, va fi prevăzut cu două benzi de circulație pe sens. Constructorii constănțeni vor aplica la realizarea acestei construcții cele mai noi și mai moderne tehnologii.

SUCEAVA : „Săptămîna științei și tehnicii pentru tineret”

În județul Suceava s-a desfășurat „Săptămîna științei și tehnicii pentru tineret”, care a inclus în programul său bogate și complexe activități. Ele au avut loc în întreprin-

deri și instituții din municipiul reședință de județ și din orașele Cîmpulung Moldovenesc, Fălticeni, Rădăuți, Siret, Gura Humorului, Solca și Vatra Dornei. Între acestea se numără dezbaterile, mesele rotunde, simpoziioanele, expunerile și schimburile de experiență vizînd stilul și metodele de muncă ale comisiilor profesional-științifice în activitatea de informare și documentare, introducerea în producție a rezultatelor muncii de cercetare-proiectare, promovarea spiritului de creativitate în rîndul tinerilor.

Hydrocentraia Porțile de Fier

Dumnezeu — Fiul cel veșnic — S-a intrupat în Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile, caracterul lui Dumnezeu este descoperit, mântuirea neamului omenească este realizată și lumea este judecată. De-a pururi Dumnezeu adevărat, El a devenit de asemenea Om adevărat, Isus Hristos. El a fost conceput de Duhul Sfânt și născut de fecioara Maria. El a trăit și a fost ispitit ca orice ființă omenească, dar a exemplificat în viața Lui în mod desăvârșit neprihănirea și iubirea lui Dumnezeu. Prin minunile Sale, El a manifestat puterea lui Dumnezeu și a fost recunoscut ca fiind Mesia cel făgăduit de Dumnezeu. De bună voie El a suferit și a murit pe cruce pentru păcatele noastre și în locul nostru și a fost înviat din morți, S-a înălțat la cer ca să slujească în sanctuarul ceresc în favoarea noastră. El va veni iarăși în slavă pentru a aduce eliberarea finală a poporului Său și a restatornici toate lucrurile.

Puncte Fundamentale, 4

DUMNEZEU FIUL

Pustia s-a transformat într-un coșmar de vipere. Erau șerpi sub fiecare oală de gătit, încolăcindu-se după fiecare țorșuș al cortului. Șerpii alunecau printre jucăriile copiilor, peste saltelele de dormit, înăuntrul corturilor, pretutindeni.

Acest lucru te făcea nu numai să tremuri la vederea lor. Ei mușcrau și mușcătura era otrăvitoare. Colții se înfingeau adânc în carnea oricui le turbura siesta și în acela care trecea prin locurile unde se aflau ei. Veninul lor era extrem de otrăvitor, producea temperatură mare și chinuia victimele până când acestea mureau în agonie.

Deodată pustia a devenit un potențial cimitir pentru întreg Israelul. Sute de oameni mureau de această moarte oribilă și întreaga tabără era în panică. Șerpii nu puteau fi evitați. În mușcătura lor era moarte. Toți erau sortiți unei teribile pierzări.

Cu inimile frînte și terorizați, mamele și tații și-au dat seama de situația lor critică și s-au bulucit către cortul lui Moise spre a mărturisi și a cere ajutor. „Moise s-a rugat pentru popor“. El nu s-a rugat pentru împrejurararea aceea, nu s-a rugat pentru dispariția șerpilor. Nu! El s-a rugat pentru popor.

Răspunsul lui Dumnezeu? Modelează, fă un șarpe de aramă. Înălță-l pe o prăjină, cit mai sus. Și oricine va privi la el... va trăi. Așa că „Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină, și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă, trăia“ (Num. 21,9).

Șarpele a fost totdeauna simbolul lui Satana (Gen. 3; Apoc. 12). El reprezintă tot ceea ce se poate imagina mai rău, mai stricat, mai șiret.

Tabăra a fost dată în mâinile lui Satana. Remediul lui Dumnezeu? Nu de a privi la un miel adus jertfă pe altarul de la sanctuar, ci privind la un șarpe deosebit.

Așa se face că 2000 de ani mai târziu, Isus Hristos a folosit acest deosebit șarpe pentru a descrie intruparea Sa — venirea Sa ca Fiul al lui Dumnezeu în natură omenească. „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,14—15).

Coborînd la noi, Isus a luat asupra Sa TOATE păcatele celor care au trăit sau vor trăi pe pămînt. El a devenit păcat. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Cor. 5,21). Fiul lui Dumnezeu în persoană, fără păcat, a luat asupra Sa TOATE păcatele neamului omenească și a suferit inevitabilul lor sfîrșit — moartea.

Privind la Hristos înseamnă viață pentru cei fără speranță. El a devenit moarte, în locul nostru, pentru ca noi să putem avea viața Lui.

Cum a fost posibil ca intruparea Sa să aducă salvarea neamului omenească? Ce efect a avut ea asupra Fiului? Cum a fost posibil ca Dumnezeu să devină o ființă omenească și de ce a fost necesar acest lucru?

PROOROCII ȘI ÎMPLINIREA ÎNTRUPĂRII

Iubirea Dumnezeului cel veșnic pentru creațiunea Sa este demonstrată în mod zdrobitor de către un plan special de răscumpărare, de salvare destinat a intra în acțiune în eventualitatea că ființa omenească avea să se înstrăineze de

sfatul Său atotînțelept (Ioan 3,16; 1 Ioan 4,9). În acest plan, Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, a fost „cunoscut mai înainte de întemeierea lumii“ ca jertfă pentru păcat, ca să poată fi nădejdea neamului omenească (1 Petru 1,19—20). Misiunea Sa mîntuitoare, care exemplifică în mod desăvârșit neprihănirea și iubirea lui Dumnezeu, avea să aducă neamul omenească înapoi la Dumnezeu și să realizeze eliberarea de păcat prin nimicirea lucrurilor celui rău (1 Petru 3,18; Mat. 1,21; 1 Ioan 3,8).

Odată cu intrarea păcatului în lume, Adam și Eva trebuia să moară imediat, pentru că păcatul i-a despărțit de izvorul vieții. Dar Fiul lui Dumnezeu S-a interpus între păcătoși și Dumnezeu, făcînd o punte peste abisul morții, fiind astfel moartea la distanța lungimii brațelor Sale. Harul Său a ținut ființele omenești în viață în timpul celor patru mii de ani, cîți au trecut pînă cînd lucrarea jertfei Sale ispășitoare să le asigure mîntuirea, salvarea. Fiul a trecut peste acest abis și a mers la cei păcătoși ca să-i aducă înapoi la Dumnezeu. El a trebuit să devină un Fiul al omului pentru ca să-i poată aduce pe deplin ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

De îndată ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu le-a dat nădejde chiar în mijlocul pedepsei îngrozitoare, a muncii istovitoare și a unei morți sigure, nu i-a lăsat fără speranță. El a făgăduit că va pune o vrăjmășie supranaturală între șarpe și femeie, între sămînța lui și a ei. În Geneza 3 șarpele și sămînța acestuia reprezintă pe Satana și urmașii săi; femeia și sămînța ei simbolizează pe poporul lui Dumnezeu și, pe Mîntuitorul lumii. Avem aici prima asigurare a faptului că lupta dintre bine și rău, dintre un Mîntuitor iubitor și un Diavol plin de vicii se va sfîrși cu victoria Fiului lui Dumnezeu.

Birușta va fi cîștigată totuși cu un preț destul de dureros. „Acesta (Mîntuitorul) îți va zdrobi capul (al lui Satana), și tu (Satana) îi vei zdrobi călcîiul (al Mîntuitorului)“ (Gen. 3,15). Din acest conflict nimeni nu va ieși nevătămat.

Din acel moment, neamul omenească a privit spre Cel Făgăduit, așteptîndu-L. Întreg Vechiul Testament este o desfășurare a acestei cercetări. În paginile lui, multe profeții au fost transmise așa încît

atunci cînd Cel Făgăduit avea să sosească, lumea să aibă dovezile de bază ale identității Sale, Fiul lui Dumnezeu, care în adevăr avea să fie Mintuitorul lumii.

O DRAMATIZARE PROFETICĂ A MINTUIRII.

După ce păcatul a intrat în lume, Dumnezeu a instituit un sistem de sacrificii (jertfe) de animale spre a ilustra misiunea acestui Mintuitor care avea să vină, să sufere, dar care avea să fie biruitor (Gen. 4,4). Un altar a fost ridicat în afara Edenului, unde aveau să fie aduși miei ca jertfă, care exprimau speranța expresă în Cel care avea să vină. Acest sistem simbolic a fost o dramă profetică a modului extraordinar în care Dumnezeu Fiul avea să nimicească păcatul.

Păcătuiind, fapt ce a fost definit ca fiind călcarea Legii lui Dumnezeu (1 Ioan 3,4), aceasta a însemnat că neamul omenesc a fost acum supus morții (Gen. 2,17; 3,19; Rom. 6,23). Legea cea sfîntă a lui Dumnezeu cerea viața păcătosului. Pentru a salva neamul omenesc, Dumnezeu Tatăl în infinita Sa iu-

bire a dat pe Fiul Său, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3, 16). Ce act de neînțeles al condescendenței divine! Dumnezeu — Fiul Cel veșnic S-a oferit singur în mod ispășitor ca plată a păcatului, numai ca să aducă ființelor omenești iertarea și împăcarea cu Dumnezeu.

După ieșirea din Egipt, jertfele erau aduse într-un cort ca parte a unui legămînt încheiat între Dumnezeu și poporul Său. Ridicat de Moise în armonie cu modelul sanctuarului din ceruri, ce i-a fost arătat pe muntele Sinai (Ex. 25,8,9,40; Evr. 8,1—5), serviciile aduse la îndeplinire în el aveau să fie un model de învățătură, ilustrînd Planul de Mintuire.

Pentru obținerea iertării de păcate, păcătosul pocăit aducea ca jertfă un animal ce nu avea nici un cusur, îl aducea în curtea tabernacolului, în care se afla altarul de aramă pentru arderile de tot. Animalul fără cusur reprezenta pe Mintuitorul cel neprihănit, fără păcat, care avea să-și dea viața pen-

tru păcătoși. Păcătosul trebuia să-și așeze mina pe capul animalului nevinovat și să-și mărturisească păcatele (Lev. 1,3,4; 16,20—22). Acest act simboliza transferarea păcatului de la păcătosul vinovat la victima nevinovată, înfățișînd astfel natura ispășitoare a jertfei aduse.

Apoi păcătosul trebuia să sacrifice animalul, pentru că „fără vîrsare de sînge, nu este iertare“ (Evrei 9,22). Grozăvia păcatului devenea acum reală. Păcatul ucide. Deși păcătosul în adevăr merita această moarte datorită nelegiuirii sale, exista un înlocuitor care să-i ia locul. Și creatura suferindă, sacrificată, dar nu pentru propria ei vinovăție, arăta spre singurul înlocuitor legitim pentru toate timpurile. O cale și o metodă tristă de a exprima speranța, dar singura cale a păcătosului de a-și exprima credința.

După lucrarea sau slujba preoțească (Lev. 4,7—10), păcătosul primea iertarea de păcate prin cre-

ARHEOLOGIA ȘI BIBLIA • ARHEOLOGIA ȘI BIBLIA • ARHEOLOGIA ȘI BIBLIA

Cercetările arheologice privind cartea biblică a Faptelei Apostolilor sînt strîns legate de numele lui W. Ramsay, un renumit arheolog. În tinerețea sa, la începutul educației sale, el a fost cîștigat de concluziile universităților germane care declarau că Biblia conține multă imaginație și are foarte puțină legătură cu realitățile geografiei și istoriei.

Cînd tînrul cercetător a primit o bursă pentru a face cercetări timp de trei ani, el s-a îndreptat imediat spre Asia Mică. Experiența ce a urmat i-a schimbat viața și activitatea. El avea să scrie mai tîrziu: „Trebuie să declar în mod cinstit că am intrat în această lucrare de cercetare fără prejudecăți în favoarea concluziei pe care doresc s-o justific acum cercetătorului“.

Prima sa investigație a fost aceea de a stabili o veche frontieră. Înțelepții timpului său susțineau că Luca, autorul cărții Faptelei Apostolilor, a făcut o greșală atunci cînd a descris ținutul de frontieră dintre orașele antice Iconia și Listra. Dar cercetările arheologice locale au demonstrat că cele spuse de Luca erau în totul corecte.

Astfel, de la un început sceptic cu privire la Scriptură Ramsay a dezvoltat viața și activitatea sa și a ajuns la o deplină încredere în Scriptură. Fiecare detaliu al cărții Faptelei Apostolilor pe care el l-a investigat din perspectivă arheologică s-a dovedit a fi corect, și odată cu confirmarea acestora, a venit și consacrarea vieții sale lui Dumnezeu și adevărului Sfințelor Scripturi, Cuvîntul vieții. Da, ne putem încrede pe deplin în cele ce Biblia ne prezintă în toate detaliile ei.

Doză secole de săpături arheologice au demonstrat că descoperirile au un sens atunci cînd Biblia este

considerată ca fiind propriul ei ghid de interpretare. Aceste eforturi au arătat de asemenea că ceea ce Biblia spunea despre viitor este vrednic de încredere. Acest lucru poate fi atribuit faptului că, în cuvintele Sfințelor Scripturi, „nici o proorocie din Scriptură nu se tilcuiește singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mișcați de Duhul Sfînt“ (2 Petru 1,19—20). Aceasta nu este atît de mult o problemă de a dovedi că Biblia spune adevărul, cît aceea de a lăsa ca dovezile să-și spună cuvîntul.

Chiar și astăzi, pentru oamenii credinței, Biblia este un izvor ce merită să fie explorat. Unele din declarațiile ei sînt în mod deosebit revelatoare, pentru că Dumnezeu Se îngrijește de noi. El este interesat în ceea ce se întîmplă cu noi și în ce măsură ne realizăm și ne bucurăm în El de viața pe care o trăim.

Un filosof spunea: „Într-un anumit sens, fiecare suflet omenesc are o valoare și o însemnătate mult mai mare decît întreaga istorie a omenirii“. Poate că aceasta este una dintre cele mai importante lecții pe care arheologia, împreună cu Biblia, ne poate învăța. Tu și eu sîntem de preț înaintea lui Dumnezeu. El ne iubește. Cele pe care El ni le-a adresat în paginile Bibliei sînt revelatoare, pline de semnificație, și merită să fie studiate. Și ceea ce este și mai important este faptul că Biblia ne prezintă pe Isus Hristos, care este cel mai de preț Prieten pe care-L putem avea, El care este și Mintuitorul nostru.

dința sa în acea moarte înlocuitor, pe care o simboliza animalul — viitorul sacrificiu ispășitor al Răscumpărătorului fără păcat (Lev. 4,26.31.35).

Noul Testament a recunoscut pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). Când El a murit, răscumpărarea, mântuirea de pedeapsa de pe urmă a păcatului, a fost realizată pentru neamul omenesc prin „singele scump al lui Hristos, Mielul-fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,19).

PROOROCII DESPRE UN MINTUITOR

În tot Vechiul Testament se găsesse profeții despre Mintuitorul ce avea să vină — Mesia, Cel uns. Dumnezeu a dat lui Abraam făgăduința spunând: „În sămânța ta vor fi binecuvintate toate neamurile pământului” (Gen. 22,18; 12,3).

Isaia a profetizat că Răscumpărătorul va veni ca un Prunc de parte bărbătească și va avea o combinație unică a naturii divine cu cea umană. „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Is. 9,6).

Acest Răscumpărător Se va urca pe tronul lui David și „o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David” (Is. 9,7). Ca și în cazul lui David, Betleemul avea să fie locul Lui de naștere. Mica spunea că din Betleem va veni: „Cel ce va stăpîni peste Israel și a cărui obârșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei” (Mica 5,2).

Nașterea acestei Persoane divino-umane avea să fie supranaturală. „Iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel, Dumnezeu este cu noi” (Is. 7,14).

Lucrarea Mintuitorului avea să fie o binecuvîntare pentru lume. Isaia scria că El va proclama: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbu-nare a Dumnezeului nostru; să mîngîi pe toți cei întristați” (Is. 61,1.2).

Mesia nu avea să fie primit bine, așa cum ne-am fi așteptat să fie. El a fost înfățișat ca „un Lăstar care iese dintr-un pămînt uscat... N-avea nici frumusețe, nici strălucire care să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă”. Apoi Isaia ne descoperă suferințele Lui. El avea să fie „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că își întorcea fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă” (Is. 53,2—4).

Un prieten apropiat Îl va trăda (Ps. 41,9) pentru treizeci de bucăți de argint (Zah. 11,12). În timpul arestării sale, El avea să fie scui-pat și bătut (Is. 50,6). Totul avea să-I fie luat și pentru haina pe care o purta avea să se tragă la sorți (Ps. 22,17—18).

Nici unul din oasele Sale nu avea să fie zdrobit (Ps. 34,20), dar coasta Sa avea să fie străpunsă (Zah. 12,10). În suferințele Sale, El nu va încerca să Se opună sau să scape, ci avea să fie dus „ca un miel la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund; n-a deschis gura” (Is. 53,7).

Mintuitorul nevinovat va lua asupra-Si oribila moarte și de bună voie Se va supune unei imense suferințe. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”, spune Isaia. „El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sintem tămăduiți... Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor... El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte” (Is. 53,4—6.8).

IDENTIFICAREA MINTUITORULUI

Isus Hristos este unica Persoană în istoria omenirii care a putut da mărturie că aceste profeții au fost împlinite în viața Sa proprie. Scripturile trasează genealogia Sa de la Abraam, numindu-L Fiul lui Abraam (Mat. 1,1), în timp ce Pavel afirmă că făgăduința făcută lui Abraam și seminței sale a fost împlinită în Hristos (Gal. 3,16). Titlul mesianic de „Fiu al lui David” a fost foarte mult aplicat Lui (Mat. 21,9) și a fost identificat ca fiind Mesia cel făgăduit, care va ocupa tronul lui David (Fapte 2,29—30).

Nașterea lui Isus a fost în adevăr miraculoasă. Fecioara Maria „s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfînt” (Mat. 1,18—23); datorită unui decret al lui Cezar August pentru un recensămînt al populației, ea a fost obligată să plece din căminul ei din Nazaret și să meargă la Betleem cu Iosif, soțul ei. Astfel a devenit Betleemul locul de naștere al lui Isus (Luca 2,4—7).

Unul din numele date lui Isus a fost Emanuel sau „Dumnezeu cu noi”, care reflectă în mod desăvîrșit natura Sa divino-umană și ilustrează uimitoarea condescendență și eforturile lui Dumnezeu de a fi cu omenii (Mat. 1,23). Numele Lui, „Isus”, scoate în evidență misiunea Sa ca Mintuitor: „Și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1,21).

Cînd Isus Hristos Și-a început lucrarea publică, El a identificat misiunea Sa cu aceea a lui Mesia descrisă în Isaia 61,1—2 spunînd: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” (Luca 4,17—21).

Deși Hristos a făcut o profundă impresie asupra poporului Său, solia Sa a fost respinsă (Ioan 1,11; Luca 23,18). Cu puține excepții, El n-a fost recunoscut ca Mintuitor al lumii și, în câteva rînduri, viața I-a fost amenințată (Ioan 5,16; 7,19; 11,53).

Spre sfîrșitul scurtei Lui lucrări de trei ani și jumătate Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Săi, L-a vîndut (Ioan 13, 18; 18,2) pentru treizeci de arginți (Mat. 26,14.15). El nu S-a opus și nici n-a căutat să scape de cei ce L-au prins, dar a mustrat pe ucenicii Săi pentru că au încercat să-L apere (Ioan 18,4—11).

În timp ce Se afla arestat, un arest scurt de mai puțin de douăzeci și patru de ore, El a fost scui-pat, bătut, judecat, condamnat la moarte și crucificat, deși era în totul nevinovat de vreo crimă (Mat. 26,67; Ioan 19,1—16; Luca 23,14—15). Soldații au tras la sorți pentru haina Lui (Ioan 19,23—24). În timpul crucificării Sale, nici unul din oasele Sale nu a fost frînt (Ioan 19,32.33.36) și după ce a murit, soldații I-au străpuns coasta cu o suliță (Ioan 19,34.37).

Moartea lui Hristos a fost recunoscută de urmașii Săi ca fiind unicul sacrificiu înlocuitor în favoarea păcătoșilor, descoperind astfel cît de departe a mers iubirea și mila lui Dumnezeu. Pavel spune: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5,8). Sacrificiul din iubire al lui Hristos a devenit un model pentru frați. „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Ef. 5,2).

TIMPUL SLUJIRII ȘI MORTII SALE

Biblia ne descoperă faptul că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume „la împlinirea vremii” (Gal. 4,4). Cînd Hristos a început lucrarea Sa El a declarat „s-a împlinit vremea” (Marcu 1,15). Aceste referiri la timp sint indicii care arată că lucrarea Mintuitorului s-a desfășurat în armonie cu planul mai dinainte stabilit.

Cinci veacuri mai înainte, prin proorocul Daniel, Dumnezeu a profetizat timpul exact al începutului lucrării lui Hristos¹, cum și timpul morții Sale. Spre încheierea celor șaptezeci de ani ai captivității lui Israel în Babilon, Dumnezeu a pus deoparte o perioadă de probă de șaptezeci de săptămîni pentru iudei și pentru Ierusalim.

În acest timp, națiunea iudaică trebuia să îndeplinească scopurile lui Dumnezeu cu ei, pocăindu-se și pregătindu-se pentru venirea lui Mesia. „Ispășirea nelegiuirii” și „aducerea neprihănirii veșnice” urmau să aibă loc. Acestea sint acțiuni mesianice arătînd că Mintuitorul

va veni în limitele acestei perioade (Dan. 9,24).

Cele șaptezeci de săptămâni ale profetiei lui Daniel sînt împărțite în trei segmente sau perioade de timp: șapte săptămâni, șizeci și două de săptămâni, și o săptămîna (Dan. 9,25,27). Venirea lui Mesia urma să aibă loc după șapte săptămîni plus șizeci și două de săptămîni, sau un total de șizeci și nouă de săptămîni, după „darea poruncii de rezidire a Ierusalimului” (Dan. 9,25). După șizeci și nouă de săptămîni, „Mesia (Unsul) va fi stîrpit și nu va avea nimic” (Dan. 9,26) — o referire la moartea ispășitoare a lui Mesia. În timpul celei de-a șaptezecoa săptămîni urma să aibă loc moartea sau stîrpirea lui Mesia. Timpul exact al morții Sale avea să fie „în mijlocul săptămîinii”, cînd va face să „înceteze jertfa și darul de mîncare” (Dan. 9,27).

Cheia interpretării timpului profetic este găsită în principiul biblic că o zi în timpul profetic este echivalentă cu un an solar. (Num. 14,34; Ez. 4,6)². Cînd aplicăm principiul an-zi la cele 70 de săptămîni, aflăm $70 \times 7 = 490$ zile profetice, reprezentînd o perioadă de 490 de ani.

Perioada de 490 de ani, spune Daniel, începe „de la darea poruncii pentru rezidirea Ierusalimului”. Acest decret, care dădea o deplină autonomie iudeilor, a fost emis în cel de-al șaptelea an al împăratului persan Artaxerxes și a devenit eficient în toamna anului 457 î.e.n. (Ezra 7,8,12—26; 9,9). Perioada de la 459 î.e.n. pînă la „Unsul (Mesia), la Cîrmuitorul” este de 69 de săptămîni sau $69 \times 7 = 483$ de zile profetice și deci egale cu 483 ani. Patru sute optzeci și trei de ani începînd din 457 î.e.n. ne duc pînă în toamna anului 27 î.e.n., anul botezului lui Hristos, cînd El și-a început activitatea publică⁴.

Acceptînd aceste date (457 î.e.n. și 27 î.e.n.), G. Archer comentează spunînd că aceasta a fost „cea mai remarcabilă exactitate în îndeplinirea unei astfel de profetii antice. Numai Dumnezeu putea profetiza despre venirea Fiului Său cu o precizie atît de uimitoare; acest fapt depășește orice explicație raționalistă”⁵.

La botezul Său în Iordan, Isus a fost uns de către Duhul Sfînt și a primit recunoașterea lui Dumnezeu că este „Mesia” (în ebraică) sau „Hristos” (în greacă), ambele însemnînd Cel Uns (Luca 3,21,22; Fapte 10, 38; Ioan 1,41). Cînd Isus a spus „s-a împlinit vremea” (Marcu 1,15), El S-a referit la împlinirea acestui timp profetic.

În mijlocul celei de-a șaptezecoa săptămîni, ultima săptămîna profetică, sau o perioadă de șapte ani, Mesia avea să pună capăt sistemului jertfelor. Acest lucru s-a împlinit atunci cînd Isus Hristos a fost crucificat, cînd de bună voie și-a jertfit viața ca Miel al lui Dumnezeu care ia sau ridică păcatul lu-

mii. În clipa în care Hristos a murit, perdeaua dinăuntrul templului în mod miraculos „s-a rupt în două, de sus pînă jos” (Mat. 27,51), indicînd abolirea de către cer a serviciilor de la templu.

Toate darurile și sacrificiile au arătat înainte către Jertfa atotcuprinzătoare a lui Mesia. Cînd Isus Hristos, ca adevăratul Miel al lui Dumnezeu, a fost sacrificat pe Golgota ca o răsкупărare pentru păcatele noastre (1 Petru 1,19), tipul a înlînit anti-tipul și ceea ce era doar umbra lucrurilor viitoare a devenit realitate. Mijlocul celei de-a șaptezecoa săptămîni s-a încheiat la trei ani și jumătate după botezul Domnului (ce a avut loc în anul 27 î.e.n.) în primăvara anului 31 î.e.n.

Exact la timpul profetizat, El a murit în timpul sărbătoririi Paștelui. În adevăr, spune apostolul Pavel, „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit”. Această uimitoare exactitate a timpului profetic, al cărui apogeu s-a consumat la crucea Golgotei, constituie una dintre cele mai puternice dovezi ale adevărului istoric fundamental că Isus Hristos este Mîntuitorul de mult profetizat al lumii.

ÎNVIEREA MÎNTUITORULUI

Biblia nu numai că a profetizat moartea Mîntuitorului, dar ea a profetizat de asemenea învierea Lui din morți. David a profetizat că „sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul Lui nu va vedea putrezirea” (Ps. 16,10; Fapte 2,31). Deși Hristos a sculat pe alții din morți (Marcu 5,35—42; Luca 7,11—17; Ioan 11), propria Sa înviere, evenimentul ce a încoronat misiunea Sa aici, pe pămînt, a demonstrat în adevăr cele declarate de El că este Mîntuitorul lumii. „Isus i-a zis: ‘Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată’” (Ioan 11,25—26).

După învierea Sa, El a declarat cu o absolută siguranță: „Nu te teme! Eu sînt Cel dinții și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu țîn cheile morții și ale Locuinței morților” (Apoc. 1,17,18).

CELE DOUĂ NATURI ALE LUI HRISTOS

Cu o mare simplitate, Ioan prezintă cel mai profund adevăr al Planului de Mîntuire declarînd: „Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,14). Și totuși, întruparea lui Dumnezeu Fiul în trupul naturii umane este o taină profundă. Scriptura descrie evenimentul manifestării lui Dumnezeu în trup ca fiind „taina evlaviei” (1 Tim. 3,16).

Contemplarea întrupării lui Hristos face pe cel în cauză să rămînă fără cuvînt în fața „tainei insondabile, pe care mintea omenească n-o poate cuprinde. Cu cît reflectăm mai mult la ea, cu atît ne apare mai uimitoare. Cît de mare este contrastul dintre divinitatea lui Hristos și Pruncul neajutorat din ieslea Betleemului! Cum putem măsura distanța dintre Dumnezeuul Cel Atotputernic și Pruncul cel neajutorat? Și totuși, Creatorul lumilor, El în care era plînată Dumnezeuii, S-a manifestat în Pruncul neajutorat din ieslea Betleemului. Cu mult mai slăvit decît orice înger, egal cu Tatăl în demnitate și slavă, pînă la sfîrșit totuși haina naturii omenești”⁶.

Abordînd acest important subiect, cineva poate simți ceea ce a simțit Moise atunci cînd stătea pe pămîntul sfînt, înainte de manifestarea divină din rugul aprins (Ex. 3,5). Cum poate cineva să priceapă chiar și numai marginea acestei taine sfinte, altfel decît făcînd apel la Duhul Sfînt pentru iluminare? Pentru a evita speculațiile, trebuie să se dea o atenție deosebită statutului ce spune că „lucrurile ascunse sînt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie...” (Deut. 29,29). Care este natura lui Isus Hristos? Divină? Umană? Sau amîndouă? Cît de important este acest lucru? Care este semnificația acestui fapt pentru neamul omenești?

Care este dovada că Isus Hristos este divin? Ce înțelegere a avut Isus despre Sine? Au recunoscut oamenii divinitatea Lui?

1. **ATRIBUTELE DIVINITĂȚII SALE** — Hristos posedă atribute divine. El este atotputernic. „Toată puterea”, spune El, „Mi-a fost dată în cer și pe pămînt” de către Tatăl (Mat. 28,18; Ioan 17,2).

El este atotcunoscător. Isus nu era dependent de oameni, „pentru că îi cunoștea pe toți. Și n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuși știa ce este în om” (Ioan 2,24—25). În El, spune Pavel, „sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Col. 2,3).

Isus a confirmat omniprezența Sa, dînd asigurarea: „Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Mat. 28,20). „Căci acolo unde sînt doi sau trei adunați în Numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor” (Mat. 18,20).

Deși divinitatea Sa avea capacitatea naturală a omniprezenței, Isus Hristos cel întrupat S-a limitat pe Sine în mod natural — în această privință. El a ales să fie

omniprezent prin lucrarea Duhului Sfint (Ioan 14,16—18).

Epistola către Evrei confirmă imutabilitatea Sa declarând: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13,8).

Existența Sa prin Sine Insuși era evidentă atunci când El a spus că are „viața în Sine” (Ioan 5,26). Ioan mărturisea că „în El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1,4). Anunțarea de către Hristos: „Eu sînt învierea și viața” (Ioan 11 25) afirmă că în El este „viața originară, neîmprumutată și nederivată”⁷.

SFINȚENIA este o parte a naturii Sale. Atunci când îngerul a anunțat-o pe Maria (Buna Vestire), el i-a spus: „Duhul Sfint Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfîntul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1,35). La vederea lui Isus, demonii strigau: „Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret?... Te știi cine ești: Ești Sfîntul lui Dumnezeu!” (Marcu 1,24).

EL ESTE IUBIRE. „Noi am cunoscut dragostea Lui”, scrie Ioan, „prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi (1 Ioan 3,16).

De asemenea EL ESTE VEȘNIC. Isaia îl numește „Părintele veșnicilor” (Is. 9,6). Mica se referă la El ca la Unul „a cărui obârșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei” (Mica 5,2). Pavel datează existența Sa „mai înainte de toate lucrurile” (Col. 1,17), în timp ce Ioan pune prezența Sa mai înainte de întreaga creațiune. „El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,2—3).

2. **PUTEREA ȘI PREROGATIVELE SALE DIVINE** — Lucrările lui Dumnezeu sînt atribuite lui Isus. El este identificat ca Creator (Ioan 1,3; Col. 1,16) și ca Susținător sau Cel ce menține totul, căci „toate se țin prin El” (Col. 1,17; Evr. 1,3). El poate învia pe morții la „glasul Său” (Ioan 5,28—29) și va judeca lumea la sfîrșitul timpului (Mat. 25,31—32). Iertarea păcatelor face parte din prerogativele Sale (Mat. 9,6; Marcu 2,5—7).

3. **NUMELE SAU DIVIN** — Numele Său descoperă natura Sa divină. Unul din numele Sale este Emanuel care înseamnă „Dumnezeu este cu noi” (Mat. 1,23). Atît cei credincioși cît și demonii I se adresa numindu-L Fiul lui Dumnezeu. Marcu îl numește „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 1,1), în timp ce demonii strigau: „Ce avem de-a face noi cu Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu” (Mat. 8,29; Marcu 5,7). Numele sacru al lui Dumnezeu din Vechiul Testament, Iehova sau Iahve, este aplicat lui Isus. Matei face referire la Is. 40,3, „pregă-

țiți calea Domnului”, atunci cînd vorbește de lucrarea de pregătire pentru lucrarea și misiunea lui Hristos (Mat. 3,3). Ioan identifică pe Isus cu Domnul ăstirilor stînd pe tronul Său (Is. 6,1 3; Ioan 12,41).

4. **EL ESTE RECUNOSCUT CA DUMNEZEU** — Ioan descrie pe Isus ca fiind Cuvîntul divin care „S-a făcut trup” (Ioan 1,14). Toma recunoaște pe Hristos cel înviat ca „Domnul meu și Dumnezeu meu” (Ioan 20,28). Pavel se referă la El ca la Unul care este „mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvîntat în veci” (Rom. 9,5); iar în Epistola către Evrei este numit „Dumnezeu” și „Domn al creațiunii” (Evr. 1,8.10)⁸.

5. **MĂRTURIA LUI PERSONALĂ** — Isus Hristos în persoană a declarat că este „egal cu Dumnezeu. El Se identifică pe Sine ca fiind „EU SINT” (Ioan 8,58), Dumnezeu Vechiului Testament. El numea pe Dumnezeu „Tatăl Meu” în loc de „Tatăl nostru” (Ioan 20,17). Iar atunci cînd El a spus că „Eu și Tatăl una sîntem” (Ioan 10,30), El declara că a fost „de o substanță” cu Tatăl, „posedînd aceleași atribute”⁹.

6. **EGALITATEA SA CU DUMNEZEU ASUMATĂ** — Egalitatea Sa, cu Dumnezeu Tatăl este luată ca bază în formula botezului (Mat. 28,19), a deplinei binecuvîntări apostolice (2 Cor. 13,14), în sfatul dat de Domnul Hristos înainte de înălțarea Sa (Ioan 14—16) și în prezentarea darurilor spirituale (1 Cor. 12,4—6). Scriptura descrie pe Isus Hristos ca fiind „ogîndirea slavei” lui Dumnezeu și „întipărirea Ființei Lui” (Evr. 1,3). Și atunci cînd I s-a cerut să descopere, să arate pe Dumnezeu Tatăl, Isus a răspuns: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14,9).

7. **EL ESTE ADORAT CA DUMNEZEU** — În timpul lucrării Sale, Isus Hristos a îngăduit oamenilor să I se închine, să-L adore (Mat. 28,17; Luca 14,33). Biblia ne spune că „toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evr. 1,6). Pavel scrie că „în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi... și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Fil. 2,10—11). Mai multe binecuvîntări se încheie cu o referire la Hristos, „a Lui să fie slava în vecii vecilor” (2 Tim. 4,18; Evr. 13,21; 2 Petru 3,18).

8. **NECESITATEA NATURII DIVINE A LUI ISUS HRISTOS** — Lucrarea Domnului Hristos, misiunea Lui a fost aceea de a împăca neamul omenesc cu Dumnezeu. Ființele omenesti au nevoie de o perfectă descoperire a caracterului lui Hristos, astfel încît ei să poată dezvolta o relație personală cu El. Isus Hristos satisface această nevoie, desfășurînd slava lui Dumnezeu prin

natura Sa divină (Ioan 1,14). „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1,18). Isus dă mărturie despre faptul că „cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14,9).

În toată lucrarea Sa, Isus Hristos a folosit puterea Sa divină pentru a descoperi iubirea lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. Puterea divină a fost folosită pentru a face minuni, a ușura suferințele oamenilor, a demonstra puterea lui Dumnezeu și a Se descoperi pe Sine ca Mîntuitorul cel milostiv și iubitor, care vindecă, reface și iartă păcatele (Ioan 5,1—15.36; 11,41—45; 14,11; 8,3—11).

Cu toate acestea, niciodată Isus n-a săvîrșit vreo minune pentru a Se salva pe Sine de necazurile și suferințele pe care oamenii le-ar îndura dacă ar fi în împrejurări asemănătoare.

Dovezile biblice nu lasă nici o îndoială cu privire la faptul că Isus Hristos a fost „una în natură, în caracter și în scop cu Dumnezeu Tatăl”¹⁰. Cu adevărat El a fost Dumnezeu.

NOTE

1. Cu referire la profeția celor 70 de săptămîni, vezi 70 săptămîni, „Leviticul și Natura Profeției”, F. B. Holbrook, Institutul de cercetări biblice, 1986, pag. 3—127.

2. Cu privire la temeiul biblic privind principiul an-zi, vezi W. H. Shea, „Selected Studies on Prophetic Interpretation” R.H./ 1982, pag. 56—93.

3. Datele pentru domnia lui Ariarxerxe au fost stabilite în mod cert după datele Olimpiadelor, Canonul lui Ptolemeu, Papirusul Elefantin și tăblițele cuneiforme babilonene.

4. Vezi de asemenea C. M. Maxwell, „God Cares”, vol. I pag. 216—218.

5. G. L. Archer, „Enciclopedia dificultăților biblice, 1982, pag. 291.

6. E. G. White, „The Desire of Ages” pag. 530.

7. Scripturile fac referire la Isus ca fiind „Singurul născut” și „Întîiul născut”, dar faptul că vorbește despre ziua nașterii Sale acesta nu înseamnă că se neagă natura Sa divină și existența Sa din veșnicie. Expresia „Singurul născut” (Ioan 1,14; 1,18; 3,16; 1 Ioan 4,9) vine din grecescul monogenes”. Folosirea biblică a expresiei „monogenes” descoperă faptul că înțelesul ei se extinde la „singurul”, „unicul”, scînd în evidență o anumită relație și nicidecum un eveniment petrecut cîndva. Isaac — de exemplu — este numit „singurul fiu născut”, deși nu a fost singurul fiu al lui Avraam și nici chiar primul său născut. (Gen. 16,16; 21,1—21; 25,1—6). Isaac a fost unicul fiu, unicul în felul său, destinat a fi succesorul lui Avraam. „Isus Hristos, Dumnezeu preexistent, Cuvîntul divin creator, la întruparea Sa a devenit într-un sens unic Fiul lui Dumnezeu — care este destinat a fi „monogenes”, unicul de acest gen, cu totul unic în multe aspecte ale ființei și vieții Sale. Nici un alt copil al neamului omenesc n-a fost așa de strîns unit în ființa Sa, nici unul n-a avut o așa relație de neegalat cu Dumnezeirea,

continuare în pag. 12

INTERVIU CU

— D. Popa :

„Care sînt impresiile Dv. despre poporul român, despre țara românească ?”

— D. Holbrook :

„Am fost realmente plăcut impresionat de atitudinea prietenească a autorităților țării cu care ne-am întîlnit și am apreciat cuvintele de bun venit și zimbetele chiar ale cetățenilor de pe stradă. România este o țară foarte frumoasă, dar ceea ce ne place însă cel mai mult în România sînt., românii. România, poporul ei este ca o mină de aur. Deși am vizitat multe zeci de țări din diferite

Între 22 iulie și 1 august 1988 am avut plăcerea și bucuria de a avea în mijlocul nostru ca oaspete familia Delmer și Betty Holbrook. Pastorul dr. Holbrook, membru al comitetului Conferinței Generale A.Z.S. timp de mulți ani, a activat ca pastor în America Latină și a condus mulți ani „Home Study Institute” de pe lângă Conferința Generală, iar în calitate de director a condus departamentul „Church Ministries” (Slujirea Bisericii), un compartiment foarte important în activitatea Bisericii A.Z.S. pe plan mondial.

Cu ocazia aceasta fr. Holbrook a avut amabilitatea de a acorda o interviu revistei noastre, răspunzînd întrebărilor pe care fr. D. Popa, redactorul revistei noastre, i le-a adresat :

— D. Popa :

„Sînteți pentru prima dată în România. În activitatea Dvs. ați avut ocazia să călătoriți mult. În aceste zile puține la număr, cit ați fost cu noi, ați avut posibilitatea să vedeți unele zone ale țării noastre și să vă întîlniți cu frați și surori în credință, și cu pastori ai bisericii noastre. Care sînt impresiile Dvs. după aceste zece zile petrecute în țara noastră ?”

— D. Holbrook :

„Am fost plăcut surprinși și coplesii chiar de zelul, profunda sacrare și desigur, sinceritatea membrilor și a conducerii bisericii adventiste din România. Acest lucru ne-a revitalizat, văzînd angajarea statornică și hotărîtă față de valorile tradiționale adventiste și față de credința pe care am găsit-o printre mii de membri pe care i-am întîlnit. Vom împărtăși ceea ce am aflat printre credincioșii adventiști din România, celorlalți frați și surori adventiști din țările ce le vom vizita în viitor.”

DR.
HOLBROOK

părți ale lumii în ultimii 40 de ani, plecăm din România cu simțămîntul că a fost cea mai plăcută și cea mai bună vizită pe care am făcut-o cîndva.”

— D. Popa :

„Ca specialiști în problemele vieții de familie, care este după părerea Dvs. lucrul cel mai important în consolidarea vieții de familie ?”

— D. Holbrook :

„Noi credem cu tărie și declarăm că pentru noi, oamenii credinței, o profundă și statornică rămînire la o experiență religioasă practică ba-

zată pe învățăturile Sfințelor Scripturi despre familie, constituie partea cea mai importantă a trăinicieii familiei creștine. Chiar și Biblia ne vorbește despre marea valoare a unei singure ființe omenești. Aceasta înseamnă că în cadrul familiei fiecare membru al ei învață și trebuie să învețe să se respecte pe sine și unii pe alții. Fiecare în mod individual trebuie să dezvolte o înțelegere cum să crească pînă la maturizare, să evite egoismul și să se consacre unei vieți de slujire. Numai într-un climat spiritual se pot realiza aceste deziderate și nicidecum printr-un comportament egocentrist, interesat, așa cum este de multe ori cazul. Noi credem că Dumnezeu a destinat căsătoria și familia să fie un loc pe pămînt în care să ne pregătim pentru căminul ceresc.”

— D. Popa :

„Care sînt după Dvs. motivele creșterii ratei divorțurilor în lumea zilele noastre ?”

— D. Holbrook :

„De cîteva decenii bune în lumea noastră s-a pus un accent deosebit pe „individualism”. Există o categorică deosebire între „individualitate” și „individualism”. Dumnezeu ne-a creat unice, cu o individualitate proprie și noi trebuie să recunoaștem și să ocrotim această individualitate, dar se pare că am mers prea departe în această direcție și ca rezultat ne confruntăm cu egoismul, cu filozofia pretenției de a fi totdeauna „numărul 1” în familie și-n lume. Satana a fost cel care a generat egoismul în ceruri și acesta este instrumentul lui cel mai eficace și în distrugerea vieții de cămin și căsătorie. Din cauza creșterii ratei divorțurilor, acest fapt și-a pierdut oarecum stigmatul reprobării și a ajuns să fie prea mult acceptat ca un mod de a rezolva problemele și conflictele. Planul lui Dumnezeu, ca viața de familie — căsătoria — să fie un legămint pe viață, este încă, din toate punctele de vedere, cel mai practic și mai plin de succes mod de viață.”

— D. Popa :

„Amîndoi ați călătorit practic în toată lumea și ați observat comunitățile, familiile adventiste, doctrina, organizația și stilul advent de viață. Considerați că Biserica Adventă din România stă lângă Biblie și Spiritul Profetic în ceea ce privește doctrina, organizația și stilul ei de viață ?”

— D. Holbrook :

„Da! Aceasta nu înseamnă că nu mai sînt probleme sau că Biserica Adventă din România se apropie de perfecțiune! Cu siguranță că aveți

și Dvs. probleme, aveți îngrijorările Dvs., aveți cerințele și situațiile cu care vă confrunțați. Dar a fost un motiv de reală satisfacție pentru noi a observa faptul că Biserica A.Z.S. din România se străduiește să mențină valorile tradiționale și conservatoare ale soliei advente. Vă dorim bogăția binecuvântărilor lui Dumnezeu și spiritul Său pe drumul continuării menținerii acestui standard”.

— D. Popa :

„Ce părere aveți în legătură cu divorțurile și despărțirea printre familiile din biserica noastră ?”

— D. Holbrook :

„În primul rînd recunoaștem cu toții că înmulțirea drastică a divorțurilor și a despărțirilor — dezmembrarea familiilor — este o parte a împlinirii profețiilor. Chiar în apropierea revenirii Domnului aceste necazuri vor cunoaște o dezvoltare deosebită. În timp ce există unele motive biblice pentru divorț, rămîne totuși o realitate faptul că despărțirea sau divorțul constituie marea înfrîngere și marele eșec al unui cuplu. Cercetări ce au loc în prezent — cu realizarea de studii longitudinale — încep să măsoare consecințele emoționale teribile și dezastruoase ce lovesc familiile și în mod deosebit pe copiii atunci cînd un divorț are loc. Din nefericire există un efect contaminator atunci cînd un divorț are loc în biserică. De regulă aceia care asistă la acest dezastru nu simt profunzimea disperării și a durerii de inimă a celor implicați activ în el. Ei îl privesc numai în lumina rezolvării unei probleme și încep să se gîndească la el ca la o posibilitate de rezolvare a propriilor lor probleme. Ceea ce ei nu-și dau seama însă este faptul că el nu rezolvă nicidecum problemele; el nu face decît să le complice și să creeze noi probleme pe care ei gîndesc că le-au lăsat în urmă. Un astfel de eveniment trist tînde să influențeze și alte familii și se întinde astfel asemenea unei boli molipsitoare. Mulți dintre cei care s-au căsătorit în viața lor de două sau de trei ori, ne-au mărturisit că acum cred că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut totul pentru a fi menținut prima căsătorie. În adevăr, divorțul nu rezolvă problema tensiunii și a stresului dintr-o căsătorie. Divorțul este o soluție foarte săracă pentru soluționarea dificultăților și chiar dacă Biblia îngăduie divorțul în caz de adulter, el nu este obligatoriu și foarte adesea nu este cea mai bună soluție. Problema principală pentru conducerea bisericii este aceea cum să întărească legăturile familiale și cum să le ajute să se bucure de ceea ce Dumnezeu le-a dat ca ființe omenești. În al doilea rînd, este problema cum să se procedeze în cazul divorțului și al recăsătoririi atunci cînd acestea nu au la bază motive biblice. Biserica,

în general, n-a fost în totalitatea ei categorică în această problemă, și este observația pe care am făcut-o, și anume că atunci cînd biserica sau comunitatea a rămas cît mai strîns cu puțință alături de regulile și rînduiele bisericii, în această problemă, și a făcut acest lucru într-un spirit plin de iubire, de împreună simțire, de grijă și responsabilitate, cu dorința împăcării părinților, atunci succesul a fost deosebit”

— D. Popa :

„Mai sînt oare valabile motivele biblice pentru divorț ? Sau în lumea noastră modernă ne putem dispensa de ele ?”

— D. Holbrook :

„Insistăm cu tărie asupra faptului că învățăturile Bibliei sînt la fel de valabile astăzi așa cum au fost întotdeauna, inclusiv învățăturile cu privire la căsătorie, divorț și recăsătorie”.

— D. Popa :

„Ce credeți că ar trebui făcut pentru păstrarea unității și armoniei în familie ?”

— D. Holbrook :

„Răspunsul la întrebarea Dvs. implică contribuția întregii activități a departamentului „Viața de Familie” din biserica adventă. Am ajuns la concluzia că unul din factorii de bază ai păstrării unității în familie este relația tripartită soț-soție-Dumnezeu. Dacă această legătură este bună, puternică, sănătoasă și se dezvoltă ca atare, atunci copiii vor crește într-un cămin care nu numai că le va oferi o bază puternică de echilibru și siguranță, ci și un model excelent pentru propriile lor cămine de mai tîrziu. Din experiența noastră de peste douăzeci de ani, am ajuns la concluzia că tăria, unitatea și armonia familiei depind de fiecare membru al ei, părinții învățînd să se cunoască și să se înțeleagă pe ei înșiși mai bine, aceasta răsfrîngîndu-se și asupra restului membrilor familiei în a se deprinde cu arta luării de decizii, de rezolvare a conflictelor, cu deprinderea de a comunica în mod eficient și efectiv și mai presus de toate, crescînd și ajutîndu-se reciproc în vederea dezvoltării spirituale”.

— D. Popa :

„Putem spune că în apus, în domeniul vieții de familie au apărut foarte multe cărți și materiale ce se doresc a fi cărți de referință în aceste domenii ! Sînt ele în adevăr valoroase pentru noi ?”

— D. Holbrook :

„În adevăr, a apărut foarte mult material bun produs pentru a ajuta familiile în încercările și dorințele lor de a cunoaște succesul. Cu toate acestea, aceste materiale nu înlocuiesc și nu pot înlocui studiul Bibliei și al Spiritului Profetic care să ne procure principii de călăuzire în viață. Totuși am dori să atragem serios atenția asupra faptului că mulți autori ai acestor cărți și materiale au pornit esențialmente de la o concepție seculară. Adică, ei au descoperit unele idei din izvoare necreștine și în mare măsură și-au construit materialul pe aceste surse. Apoi au mai adăugat unele citate biblice ca să le dea un iz creștin. Acei autori însă care au început cu Biblia și și-au bazat poziția învățăturilor lor în totul pe inspirație și aceasta mai înainte de a culege și aduna ceea ce au revelat cercetările în acest domeniu și care se conformează cu învățăturile Bibliei, aceștia sînt autorii cei mai indicați și de folos pentru noi”.

— D. Popa :

„Ce părere aveți despre așa-zisele 'căsătorii de probă' ? Își au ele locul în biserica noastră ?”

— D. Holbrook :

„Prin așa-zisele 'căsătorii de probă' la care faceți referire, înțelegem că vizați pe cei care conviețuiesc ca soț și soție înainte de căsătorie. În scurt, putem spune că nu aceasta este calea pe care ne-o recomandă Dumnezeu. Este călcarea poruncii a șaptea și deci este păcat. Mai mult decît atît, cercetările ne spun astăzi că acest fel de căsătorie nu este sigur. Rata divorțurilor este mult mai mare printre cuplurile care au conviețuit ca soț și soție înainte de căsătorie”.

— D. Popa :

„Doriți să transmiteți cîteva gînduri cititorilor revistei Curierul Adventist ?”

— D. Holbrook :

„Nu vom uita niciodată cele zece zile ale vizitei noastre în România. Pentru noi a fost o experiență deosebită. Dorim să mulțumim în mod călduros comitetului Ununii pentru invitația ce ne-a făcut-o cum și pentru programul vizitei noastre. Am descoperit că membrii bisericii advente din România au un umor sănătos, sînt prieteni calzi și că este o plăcere, o bucurie să te afli în compania lor. Am fost și sîntem de asemenea foarte fericiți să descoperim că ei sînt profund atașați și legați de biserică și de comunitățile lor, așteptînd cu încredere împlinirea făgăduinței veacurilor. Dorim tuturor bogate binecuvîntări creștine în speranța revederii aici (sperăm să revedem frumoasa Romînie) și în Împărăția cerurilor”.

SPRE INVĂȚĂTURĂ NOASTRĂ

Prelucrare,
G. Vasilescu
Consilier — Uniune

solicitată puternic, inima ei participa cu emoție. Mai mult chiar, putem spune că în perioada cât ea pregătea vasul de alabastru, nu se mai gândea la nimic altceva decât să-l poată sparge pentru Domnul. Era gestul vieții ei și-l pregătea cu mare grijă.

Era gândită fapta ei sau nu? să ne spună chiar ea, Maria; dar iată, Maria nu ne poate spune.

Singurul care poate spune, dintre cei prezenți atunci în casa lui Simon, este Domnul. El știe de ce. Dar până ce El să spună însemnătatea acestei fapte, un altul crede că știe, se ridică să comenteze: e Iuda.

„Risipă”, spune el și cuvântul molipsește. Risipă, risipă, spun și ceilalți. „Risipă” fișnește de pe fiecare limbă, pentru a lovi pe Maria în momentele ei supreme de bucurie că a putut face ceva pentru Domnul ei.

Maria nu mai poate fi ajunsă de nici o acuzație; nu mai poate fi întorsă de nici o critică pentru a-și nega fapta ei, pentru a se lepăda de ea. Maria face corp comun cu vasul ei de alabastru, cu mirul strâns cu atât sacrificiu, Maria curge odată cu nardul de mare preț, se împrăstie odată cu balsamul, ea nu are ce să spună, ce să răspundă, pentru că ea nu mai există; s-a prefăcut într-un gest de iubire și s-a strecurat printre cei care o certau, intrând astfel în istoria iubirii și aprinzând în inimile a milioane de oameni timp de aproape două mii de ani, aceeași faptă de dragoste. Ea arde pe rugul iubirii ei, ducând spre cei mulți un luminos exemplu de devotament. Doar Iuda, într-o crispă de răutate, se mai aude spunând cu glas răgușit, murdărind istoria, „risipă”, „trebuia să fie vindut și dat săracilor” ca și cum din banii lui sau ai obștii se cumpărase vasul de alabastru.

Peste odată răscolită de furtună, se așezase totuși o liniște cerească. Vorbește Domnul: „Lăsați-o în pace...!”

Știa, putea Maria să explice fapta ei?

Acolo unde gândul cuiva nu poate ajunge, vigoarea unui simțămînt despre adevăr, face mai mult decât o demonstrație lipsită de substanță.

Maria reprezintă pe acei oameni care nu știu și nu pot să explice în favoarea unei susțineri, dar care simt profund binele sau răul unei acțiuni.

Iuda reprezintă oamenii cu inima împărțită, care se vor, dar nu sînt, gînditori și care se pricep doar a comenta și chipurile a aprecia, a hotărî, asupra gesturilor altora, la care urîțenia sufletului lor nu poate ajunge.

„Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15,4).

Cuvintele Domnului transmise prin prooroci, învățăturile din natură sau din parabolele Domnului nostru Isus Hristos, exemplele eroilor credinței ca și acele mici fapte aparent neobservate, toate, au menirea să ne ofere lecții de neuitat. Ele ne sînt cu atât mai necesare, cu cît își găsesc corespondent în relațiile vieții religioase contemporane.

Din tezaurul meditațiilor spirituale ne-am propus să alegem cîteva, pe care așezîndu-le în paginile revistei, să oferim o sursă de inspirație și altora care poartă pe inimă plăcuta povară a serviciului divin muzical.

„De cele mai multe ori gesturile de iubire nu pot fi explicate. Ele sînt propria lor explicație”.

Să ne spună Maria de ce a spart vasul de alabastru? Știa de ce sau nu? Fapta ei a fost gîndită sau nu?

De cînd a fost săvîrșită această faptă, răspunsul la întrebarea pusă mai sus a fost împărțit; unii susțin că fapta ei a fost făcută sub impresia unui impuls. Voit, ne împărțim și noi în fiecare din aceste două păreri și spunem:

Dacă spargerea vasului de alabastru a fost gîndită și bine motivată, atunci să ne spună Maria de ce a făcut-o. Să iasă în față, să le răspundă celor ce o certau, să o lămurească pe sora ei, să se dezvinovățească de acuzațiile lui Iuda și explicîndu-le clar, să-i lase pe toți de rușine cu argumentele ei așa încît toți să spună: Maria are dreptate, ea a făcut bine.

Dar iată că Maria nu poate să facă aceasta. Ea nu este în stare să explice gestul ei, nu poate demonstra că are dreptate. Inseamnă oare că fapta ei a fost un gest neconștient care totuși s-a întîmplat să fie bun? E îndoielnic să credem așa. Maria merge la negustor, cum-

De această dată, în atenție vom lua textele din Evanghelia după Marcu capitolul 14 versetele 3—6 unde scrie: „Pe cînd ședea Isus la masă, în Betania, în casa lui Simon leprosul, a venit o femeie, care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump; și după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus. Unora dintre ei le-a fost necaz și ziceau: ‘Ce rost are risipa aceasta de mir? Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei și să se dea săracilor’. Și le era foarte necaz pe femeia aceea. Dar Isus le-a zis: ‘Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine’”.

pără un vas — probabil îl și alege — zilnic strînge bani pentru nard curat și nu pentru orice mir; puțin cîte puțin îl pune în vas, se uită cît puțin treabă, se bucură că mai e doar puțin pînă să-l umple, se întristează că totuși mai e, chiar și numai puțin — ar vrea mai repede — se entuziasmează că găsește de lucru pentru a face rost de banii necesari, suferă cînd nimeni nu-i oferă de lucru pentru a face rost de banii necesari și umplerea vasului va întîrzia; cîntă că va avea ocazia să spele cu el capul și picioarele Domnului ei, plînge la gîndul că ceva s-ar putea s-o împiedice să nu mai ajungă clipa spargerii acestui vas; are grijă ca vasul să nu fie lovit de cineva, nu ia din conținut pentru sine gîndind că va pune la loc altădată, nu dă cu împrumut din el; o suită de gesturi în timp pentru pregătirea gestului cel mare pe care nu le putem pune pe seama unei obișnuințe, a unui automatism, mai ales că Maria nu mai făcuse așa ceva pînă atunci. Mîntea ei era

O, Doamne, ferește-ne de asemenea gânduri și nu ne lăsa să avem asemenea caracter.

Mărturiile spun: „Istoria spargerii vasului de alabastru începe atunci când Maria auzise pe Isus vorbind despre moartea Sa apropiată. În durerea și întristarea ei, ea dorise să-L onoreze. Cu mari sacrificii personale cumpărase un vas de alabastru cu mir de nard curat, de mare preț, cu care să-I ungă corpul. Dar acum mulți spun că e aproape ziua ca El să fie încoronat ca rege. Durerea ei s-a preschîmbat în bucurie și era nerăbdătoare ca ea cea dintîi să dea onoare Domnului ei. Maria nu cunoștea deplin însemnătatea faptei sale de iubire. Ea nu putea să răspundă acuzațiilor ce i se aduceau. Ea nu putea să explice pentru ce alesese împrejurarea aceasta... Duhul Sfînt făcuse planul pentru ea și ea ascultase de îndemnul Lui. Inspirația nu se coboară să dea lămuriri. Ca o prezență negrăită vorbește minții și sufletului și pornește la lucru. Ea este propria sa îndreptărire”.

Fapta Mariei se justifică prin sine însăși: prin aceea că a fost făcută. „Inspirația nu se coboară să dea lămuriri”, zice Spiritul Profetic. Sînt cazuri de circumstanță. Inspirația de obicei se coboară să dea lămuriri. Cerul întreg este la lucru pentru a lămurii pe cei ce doresc să afle planurile lui Dumnezeu cu privire la salvarea lor. În casa lui Simon nu era cazul. Cui să dea inspirația lămuriri? Maria nu avea nevoie pentru că ea acceptase a fi impresionată prin Duhul Sfînt și avea conștiința liberă. Lui Simon să-i dea lămuriri, care deși vindecă de lepră punea la îndoială divinitatea Domnului Isus? Lui Iuda să-i dea lămuriri? Nu; Divinitatea nu se coboară în așa situații să dea lămuriri.

Spargerea vasului de alabastru este un gest de iubire dincolo de orice discuție.

Mărturia mai zice: „Împărății urmau să se ridice și să cadă, nume ale monarhilor și cuceritorilor aveau să fie uitate, dar fapta acestei femei avea să fie immortalizată pe paginile istoriei sacre. Pînă cînd nu va mai fi timp, vasul de alabastru spart, va spune povestea iubirii nemărginite a lui Dumnezeu”.

N-am dori nici noi cei de astăzi să trecă neobservată pe lîngă noi însemnătatea acestei fapte ci mai de grabă să admirăm frumusețea celor întîmplătoare atunci în casa lui Simon.

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: 'Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncare; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbră-

cat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine'. Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: 'Doamne, cînd Te-am văzut noi flămînd și Ți-am dat să mînci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Cînd Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Cînd Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine? Drept răspuns Împăratul le va zice: 'Adevărat vă spun că oricîte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut'. Apoi va zice celor de la stînga Lui: 'Duceți-vă de la Mine blestemăților în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și Îngerilor lui! Căci am fost flămînd și nu Mi-ați dat să mînc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat, am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine'. Atunci îi vor răspunde și ei: 'Doamne cînd Te-am văzut noi flămînd sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?' Și El drept răspuns le va zice: 'Adevărat vă spun că oricîte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut”.

Ne place să spunem că orice faptă de iubire față de aproapele nostru este spargerea unui vas de alabastru cu mir. Orice sacrificiu făcut din dragoste pentru fratele nostru, pentru sora noastră, are ceva din gestul Mariei. Domnul se identifică cu semenii noștri. Dacă de exemplu, spargerea unui vas de alabastru ar suna ca un clinchet de clopoțel, a iubire, și ne-am așeza într-o seară frumoasă pe pragul planetei, ca îngerii, să ascultăm dacă se aude pe undeva pe vreo vale, pe vreo colină, vreun clopoțel care să anunțe că undeva s-a spart un vas de alabastru, ce privește sufletească am avea? Noi știm casele surorilor și fraților noștri din comunitate, din biserică, și dintr-acolo așteptăm să auzim frumosul clinchet de clopoțel care însemnă o faptă de iubire, dintr-acolo să vină parfumul nardului curat, semn sigur că balsamul unei inimi a fost vărsat. Și stăm pe pragul planetei și așteptăm. Stelele răsar una câte una pînă ce umplu cerul și multe se aud în jurul nostru în liniștea pămîntului sub pacea cerului, dar nici un clinchet de clopoțel, uneori nici o adiere înmiresmată dinspre frații noștri și parcă alături de noi, odată cu inimile noastre plînge și Maria că spargerea vasului de alabastru nu s-a făcut și aici și acum. Și stelele pălesc spre miez de noapte și sub fiorul tăcerii vremii notăm pe pînza aducerii aminte, de parcă s-ar scrie în cărțile din cer: azi nu s-a spart pe pămînt nici un vas de

alabastru, nici o faptă de iubire nu s-a făcut; și bate vîntul indiferenței chiar și peste cei aleși, amintindu-ne de tristețea Ghetsemanielor; nu mai este loc decît pentru lacrimi.

Sau, imaginea poate fi alta, cealaltă. Nu se înseamnă bine că de pe pragul planetei noastre, unde stăm, se aude primul clinchet de clopoțel. Noi știm de unde vine, cunoaștem casa și familia; ba sîntem bucuroși să spunem că aceasta este realitatea. Acolo, mama a spart un vas de alabastru pentru copiii ei, pentru soțul ei. E ceas de rugăciune, e o mică sărbătoare acolo.

ADEVĂRUL – AȘA CUM ESTE EL ÎN HRISTOS

urmărire din pag. 8

sau să facă o astfel de lucrare așa cum realmente a făcut-o El. Astfel, „monogenes” descrie o relație între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul – Isus Hristos, ca o Persoană distinctă a Dumnezeirii. Aceasta este o relație ce aparține personalității complexe, divino-umane a Domnului Hristos, în legătură cu economia Planului de Mîntuire” (Comitetul pentru problemele traducerii Bibliei „Probleme în traducerea Bibliei”, R.H. 1945, pag. 202). Astfel, atunci cînd Isus Hristos este numit „întîiul născut” (Evrei 1,6; Rom 8,29; Col. 1,15.18; Apoc. 1,5), termenul nu se referă la un anumit timp, ci mai degrabă el subliniază importanța sau prioritatea (Evrei 12,23). În cultura ebraică, primul născut primea privilegiile familiei. Tot astfel Isus ca primul născut între oameni, a recuștigat toate privilegiile pe care omul le pierduse. El a devenit nou și al doilea Adam, noul „prim născut”, sau capul neamului omenesc. Referirile Bibliei la ziua în care Isus a fost născut sînt bazate pe un concept asemănător ca în cazul expresiilor „singurul născut” și „întîiul născut”. În raport de context, profeta mesianică „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut” (Ps. 2,7), se referă la „întroparea lui Isus” (Evrei 1,6); la învierea lui Isus (Fapt 13,33) sau la „întronarea Lui” (Evrei 1,3,5).

8. Alte dovezi le găsim în legile gramaticii grecești.

— Expresia „anarthrous” folosită cu YHWH ca „Doam” folosită fără articol hotărît. Septuaginta traduce pe YHWH cu un „anarthrous kurios”. Foarte adesea, cînd cineva găsește un „anarthrous kurios” în Noul Testament, acesta indică pe Dumnezeu (Matei 7,21; 8,2.6.25).

— Un singur articol ce califică două substantive. Astfel, Hristos este descris ca Dumnezeu în propoziția „marele nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos” (Tit 2,13). „Prin dreptatea Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1,1).

— Cînd sînt două substantive și cel de-al doilea este în cazul genitiv fără articol, pentru ambele substantive, calitatea unuia fiind atribuită și celuilalt. Astfel, în același fel vorbește apostolul Pavel în Romani 1,17.18 despre „neprihănirea lui Dumnezeu” și „minia lui Dumnezeu”, după cum Isus este descris ca „Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1,35).

9. E. G. White, „The True Sheep Respond to the Voice of the Shepherd” (S.T. 27 mai 1893, pag. 54).

10. E. G. White, „Patriarhii și Profeții”, pag. 34.

Și notăm în cartea răminerii, cînd iată, alt clopoțel se aude, apoi altele și altele se înmulțesc de parcă se grăbesc să fie cele dintii, ca Maria; și după puțin timp, ne dăm seama că în toate casele sursurilor și fraților noștri a fost spart cite un vas de alabastru; ba mai mult, se aud clopoțelii și din alte case ce nu țin de biserică, de comunitate; oamenilor le place mireasma iubirii și fac și ei sărbătoare din aceasta. Și de pe pragul planetei, vedem cum văile și munții se umplu de parfum, pacea plutește peste casele celor dragi, bine cu bine se caută pentru a se întregi, îngerii buni cîntă mici osanale care ne spun că Domnul poate veni în acest miez de noapte; surorile și frații noștri și mulți alții, vor fi salvați.

Să vă mai întrebăm oare dacă dumneavoastră vă mai vizitați unii pe alții în dorurile și bucuriile vieții? Dacă avem bucuria să știm că faceți acest lucru, atunci, pentru astfel de vizite, de întîlniri în cele sufletești, pregătiți-vă cite-un vas de alabastru. Cînd vă hotărîți să treceți pragul casei fratelui, pragul inimii sale pentru o întîlnire de bine, pentru stat de vorbă cerească, gîndiți-vă la un mic vas de alabastru pe care să-l spargeți acolo. O vorbă bună, un gest frumos, o faptă de afecțiune prin care mireasma dragostei să fie împărtășită. În raport de ceea ce simțiți într-o împrejurare sau alta, vasul poate fi spart la sosire, la plecare, sau dacă vi se pare prea modest poate fi lăsat acolo fără să observe gazda și după ce v-a condus la plecare, la întoarcere, să-l găsească în casă și să i se umple inima de recunoștință. Vase de alabastru pot fi sparte și în comunitate, în Sabat; și n-ar fi decît foarte frumos să se întîmple așa. Cu grijă adunate faptele de bunătate și aduse aici, mireasma lor s-o purtăm din Sabat în Sabat pînă vor ajunge în casa Tatălui nostru.

Trebuie mai mult decît un măr să umpli un paner / Trebuie mai mult decît un pom să cînte livada sub cer- / Dar nu trebuie decît un om pentru ca un dram de bunătate / Să fie asemenea unui măr pe care să-l împarți pe jumătate.

M-aș duce la negustorii de vase de alabastru, la vinzătorii de nard de mare preț și i-aș întreba: Mai aveți vase? Mai aveți balsam? Vase frumoase sînt o mulțime, dar puțini sînt cei ce vin să cumpere. Lumea trece pe lîngă ele nepăsătoare, negustorii îmbie, lumea nu aude; negustorii de vase de alabastru cheamă, lumea rîde. Oare nu mai cumpără asemenea vase nici frații mei, nici surorile mele? Stimățul mei, există primejdia de a considera un vas de alabastru ca ceva neimportant pentru a face o investiție în el.

În casa Mariei, vasul de alabastru a stat mult timp. Mulți dintre cei ce l-or fi văzut acolo s-or fi întrebant: vas de alabastru îi trebuia acestei femei căreia banii abia îi ajung pentru cele necesare zilei? Nu este un lux prea mare? Nu este o nechibzuință? Desigur, avem fiecare nevoile noastre. Noi trebuie să acoperim cu trudă multe trebuințe și cu toate acestea sufletul nu trebuie trecut cu vederea. El trebuie să aibă partea sa. Din marea trecere prin cele ale acestei vieți noi trebuie să smulgem clipe prin care să privim în eternitate.

Cine spune că o floare costă prea mult pentru a o avea sub priviri, cine pare prea ocupat pentru a oferi o clipă de iubire semenului, fie și măcar sub chipul unui zîmbet, cine crede că este un lux nejustificat de afecțiune să spargă un vas de alabastru pentru a face sărbătoare semenului, familiei, comunității, acela, e îndoielnic faptul că ar putea fi un locuitor al cerului, un prieten de vecie al îngerilor buni.

Poate, ca și Maria, atunci cînd vom sparge vasul nostru de alabastru, se va găsi cine să ne certe. Simon, Iuda, vor fi lîngă noi, gata să calculeze pierderile, gata să strige către noi „risipă”; unii ne vor acuza de cheltuieli inutile, alții de sentimentalism invocînd o motivație oarecare, cei ce se cred înțelepți vor spune că spargerea vasului de alabastru este un act de nechibzuință; Lucifer cu îngerii săi vor incita pe oameni. Dar ce ne-mărginită mîngiere: Mîntuitorul va interveni în favoarea noastră. Peste ploaia de critici, de acuzări, de desconsiderări, ca și în casa lui Simon, glasul Domnului va fi auzit: lăsați-i în pace, ei au făcut un lucru frumos pentru Mine.

Un poet zicea:

Am întrebant lumina: de unde vii spre mine, și care ți-e izvorul, în soare? sau mai sus / Și cine mă iubește de-mi face-atîta bine? Și mi-a răspuns lumina: Isus, Isus, Isus/.

Și-am întrebant credința: de unde ești de stîncă și cine te-ntărește cînd undeva te-a pus? / Și cum ți-e temelie? Înaltă sau adîncă? Și mi-a răspuns credința: Isus, Isus, Isus/.

Și-am întrebant nădejdea: din cine ai avîntul? Ce-ți dă puteri să birui cînd toate au apus? Și cine-ți înnoiește curajul-mprospătîndu-l? Și mi-a răspuns nădejdea: Isus, Isus, Isus/.

Și-am întrebant iubirea: din cine ești, din cine? Tu vas de alabastru frumos cum nu-i de spus / Și cine mi-a dat mie tot cerul Lui cu tine? Și mi-a răspuns iubirea: Isus, Isus, Isus.

Știți de unde vine marea strălucire a vasului de alabastru spart? Cîndva, demult, cerul a pregătit pentru noi un vas de alabastru plin cu iubire jertfitoare. Obiectul adorației ființelor cerești a fost adus pe pămînt, ocrotit pînă la o clipă potrivită și apoi spart pe un deal al planetei, să fie văzut, știut și simțit de oricine; spart pe Golgota, de unde mireasma să se împrăștie pe întregul pămînt. Cît a costat gestul de iubire al crucii? Nu era prea mult ce se petrecea acolo cu Domnul Isus? Risipa nu era prea mare? aceste energii divine de nemăsurat nu erau prea mult pentru a fi cheltuite spre a face posibilă mîntuirea unor păcătoși? Nu întreba atunci, nimeni dintre oameni nimic! Și în timp ce harul mîntuitor se revarsă odată cu sîngele Domnului Isus de pe cruce către omenire, un clopot cutremura cerul anunțînd că prețul pentru răscurpărarea omului a fost plătit.

Dacă atunci cînd merg la fratele meu, la sora mea, cu dovezi de împreună simțire sau creștinească iubire aș trece prin dreptul crucii și L-aș vedea pe Mîntuitorul murind pentru mine, ar mai fi ceva ce să mă oprească a sparge vasul meu de alabastru, pentru a lăsa să se împrăștie mireasma nardului de mare preț?

Vas de alabastru, mir de nard curat, fără de margini tu dragoste-ai purtat / Nici unde în lume nu te voi găsi. Vas de alabastru inimă să-mi fi. / Golgota toată-n suflet să o string, de atîta jertfă să-nge-nunchi, să plîng / Nicidcum iubirea n-am s-o pot plăti. Vas de alabastru, inimă, să-mi fii /.

Ne oprim doar atît cît vas de alabastru să punem iubirii un nume; și iarăși pornim călătoria, purtători de miresme prin lume.

Ne oprim doar atît, cît inimii la cruce-nărcăm de jertfe, cît bate un clopot de uimire, frumos de veste; cît spunem o rugă și facem un cîntec din tot ce ne doare; și iarăși plecăm, încotro cine știe, murmur de ape din izvor spre vărsare; să-m-părțim bucurie, să-m-părțim frumuseți de salvare. Doar atît ne oprim, cît să-nvățăm să privim, să iubim; cît umbra din suflet s-o facem străină, cît să ne facem un chip de lumină; minuni de iubire, popasurile noastre sînt clipe de drum; iar noi, purtători de miresme, vase de alabastru ca mereu, că acum.

Fie ca din fapta aparent neînsemnată a Mariei, din istoria sacră a gesturilor de iubire, să învățăm și noi cei de azi a-L iubi mai mult pe Mîntuitorul, să avem mai multă dragoste pentru semenul nostru!

»DE LA SABAT... LA DUMINICĂ«

Adoptarea și adorarea duminicii ca o exclusivă zi de închinare implică abandonarea și minimalizarea Sabatului. Presupunem deci că biserica în care adorarea duminicii a fost introdusă și impusă pentru prima dată, a adoptat și unele măsuri de descurajare a păzirii Sabatului. În timp ce trebuie admis cum că avem dovezi pentru păzirea ambelor zile, în mod deosebit în răsărit⁵⁷, acest lucru trebuie privit ca o soluție de compromis din partea aceluia care doreau să mențină vechiul Sabat, în timp ce acceptau și închinarea sau adorarea duminicii. Preocuparea lor de a păstra totuși un fel de păzire a Sabatului îi descalifică a fi promotori ai duminicii, deoarece ei nu puteau fi susținători ai noii zile în timp ce încercau să rețină și pe cea veche.

În biserica din Roma situația era cu totul diferită. Nu numai că se cerea ca duminica să fie păzită, dar au fost luate măsuri concrete pentru a îndepărta pe creștinii de la orice venerare a Sabatului. De aceasta ne vom ocupa acum, străduindu-ne să identificăm acele motive care au determinat o astfel de luare de poziție.

Să începem cercetarea noastră cu Iustin Martirul (cca 100—165 d.Hr.), care a predat și a scris la Roma pe la mijlocul secolului al doilea. În timp ce înainte de el Ignatius în Asia Mică (110 d.Hr.) și Barnaba în Alexandria (135 d.Hr.) în mod clar muștrău pe păzitorii Sabatului, Iustin este însă acela care pronunță cea mai sistematică și nimicitoare condamnană a Sabatului și care aduce primul raport clar cu privire la păzirea duminicii creștine. De aceea în capitolul următor vom examina îndeaproape poziția lui Iustin cu privire la Sabat și duminică. Aici, nu vom face altceva decât să arătăm care era poziția lui⁵⁸.

Pentru Iustin, Sabatul este o orânduire temporară provenind de la Moise, și pe care Dumnezeu nu avea intenția să-l păstreze ad-lit-teram pentru că Insuși El „nu se oprește să nu măi controleze mișcarea universului în această zi“. El l-a impus în mod solemn iudeilor că „un semn spre a-i separa în vederea pedepsirii lor meritate pentru necredințoșia lor“⁵⁹. Acceptarea acestor teze face — în ultimă instanță — vinovat pe Dumnezeu de practici discriminatorii, având în vedere faptul că El a dat rânduieii cu singurul scop (și acela negativ), de a

separa pe iudei în vederea pedepsirii.

Unii ar putea argumenta că poziția lui Iustin nu reflectă — în mod necesar — atitudinea sau poziția întregii biserici din Roma față de Sabat, în mod deosebit de când Roma devenise punctul de intersecție al tuturor ideilor. În timp ce această precauție merită atenție, este totuși bine să notăm faptul că Iustin nu reprezintă în Roma o voce solitară împotriva Sabatului. Părerii similare erau exprimate de către renumitul eretic Marcion, care în acel timp (cam pe la 144 d.Hr.) își stabilea în Roma sediul său. Influența învățăturilor anti-iudaice și împotriva Sabatului ale lui Marcion a fost simțită în lung și-n lat⁶⁰. Cu mai bine de un sfert de veac mai târziu, Tertulian considera încă necesar să apere creștinismul în Africa de Nord de influența învățăturilor lui Marcion, dând la iveală cel mai lung tratat al său „Impotriva lui Marcion“, pe care el l-a revizuit în trei ediții succesive⁶¹. În mod deosebit în Roma, așa cum mărturisește Iustin, „mulți l-au crezut (pe Marcion) ca și când numai el singur ar fi cunoscut adevărul“⁶². Cu privire la Sabat, după Epifanul, Marcion a cerut urmașilor săi să postească simbăta justificând astfel acest lucru: „Pentru că este ziua de odihnă a Dumnezeului iudeilor... noi postim în această zi pentru a nu aduce la îndeplinire, în această zi, ceea ce a poruncit Dumnezeu iudeilor“⁶³.

Cum oare postul în ziua Sabatului demonstrează ura împotriva Dumnezeului cel „rău“ al iudeilor? Răspunsul trebuie găsit în faptul că pentru iudei Sabatul nu era, nicidecum o zi de post sau de bocet. Chiar și sectele iudaice cele mai stricte obiectau împotriva postului în ziua Sabatului. Rabinii, deși diferă în părerile lor cu privire la timpul și numărul meselor din ziua Sabatului, sînt totuși de acord că hrana în ziua Sabatului trebuie să fie abundentă și bună. Următoarea declarație rezumă poate cel mai bine și în mod tipic punctul rabinic de vedere: „Crezi oare că Eu (Dumnezeu) v-am dat Sabatul ca o povară? Rabinul Hiyya bar Abba explică: „Păstrează Sabatul cel sfînt cu mîncare, băutură și haine curate, bucură-te și am să te răsplătesc“⁶⁴.

Că primii creștini au adoptat acest obicei iudaic este de înțeles, de exemplu, din remarcă retorică a lui Augustin, cînd referindu-se la Sabat, el spunea: „Oare tradiția bă-

trînilor nu oprește ea pe deoparte postul, și poruncește pe de altă parte odihnă?“⁶⁵. Un suport mai poate fi văzut pentru poziția față de postul în ziua Sabatului și la creștinii din răsărit și în unele părți importante din Apus, cum de exemplu în Milan pe timpul lui Ambrozie (397 d.Hr.), cum și unele biserici și regiuni din Africa de Nord⁶⁶. Transformarea Sabatului dintr-o zi de mîncare și bucurie, într-o zi de post și bocet, așa cum vom vedea, reprezintă o măsură luată de biserica din Roma pentru a degrada Sabatul și a înălța păzirea sau închinarea în ziua duminicii⁶⁷.

Trebuie să se rețină faptul că Iustin și Marcion, deși diferă în interpretarea lor teologică cu privire la Sabat, amîndoi împărtășesc aceeași atitudine împotriva Sabatului: primul minimalizează însemnătatea teologică a zilei, făcînd-o semnul slăbiciunii iudaice, iar ultimul depozedează ziua Sabatului de plăcerea ei fizică și psihologică, manifestînd dispreț față de Dumnezeu iudeilor.

Marcion a fost exclus din biserica din Roma din cauza concepțiilor lui dualist-gnostice, dar obiceiul de a posti în ziua Sabatului a fost păstrat. De fapt referirile istorice ale papei Calist (217—222 d.Hr.), ale lui Hipolit (170—236), ale papei Silvestru (402—417 d.Hr.), ale papei Inocențiu I (401—417 d.Hr.), Augustin (354—430 d.Hr.) și Ioan Casian (360—435 d.Hr.), toate prezintă biserica Romei ca o promotoare a postului în ziua Sabatului, nerăbdătoare să-l impună și altor comunități creștine⁶⁸.

A împrumutat oare biserica Romei acest obicei direct de la Marcion? Ar părea straniu ca biserica să fi adoptat un obicei, o practică, ce era susținută numai de un eretic, pe care ea l-a exclus, și ale cărui motive pentru postul în ziua Sabatului au fost în mare măsură inacceptabile. Este foarte posibil că cel puțin unii practicauc deja postul în ziua Sabatului, în Roma, înainte chiar de venirea lui Marcion. S-a sugerat faptul că postul în Sabatul săptămînal își are originea și este considerat ca o extindere a simbetei sfînte anuale a Paștelui, cînd toți creștinii ajunează. Tertulian și Augustin, de exemplu, le asociază pe amîndouă dar în timp ce sînt de acord cu postul anual al Sabatului paschal, ei condamnă postul în Sabatul săptămînal pe care Roma și puține biserici din apus îl practi-

cau. „Voi uneori”, scrie Tertulian, „continuă postul vostru chiar și după ziua Sabatului, o zi ce nicio dată nu trebuie păzită cu post, cu excepția Sabatului pascal sau Sabatului din timpul Paștilor”⁶⁹.

NOTE

57. Pentru referințe cu privire la păzirea atât a Sabatului cât și a duminicii în răsărit, vezi pag. 231.

58. Poziția lui Ignatius, Barnaba și Iustin cu privire la problema Sabatului este discutată în capitolul VII.

59. Iustin Martirul, „Dialog” 23,3; 29,3; 16,1; 21,1. Aceste texte sunt citate și discutate mai jos, pag. 223.

60. K. Bihlmeyer și H. Tuechle, „Storia della Chiesa”, 1969, I pag. 186, remarcă faptul că biserica marcionistă și-a iradiat influența ei „în lung și-n lat cu o rapiditate surprinzătoare, în mod special în răsărit ... până în Persia și Armenia, întrecând astfel în extindere și importanță toate celelalte grupări gnostice”.

61. Tertulian vorbește împotriva lui Marcion în legătură cu Sabatul spunând: „Chiar dacă n-ar fi fost Hristosul iudeilor, El (Hristosul Noului Testament) a dat pe față ură împotriva celei mai solenne zile a iudeilor, El a fost numai în mod declarativ un urmaș al Creatorului, căci fiind Hristosul Lui, în această ură împotriva Sabatului, El exclamă prin gura lui Isaia: Urască luiile voastre cele noi și praznicele (Sabatele) voastre” (Isaia 1,14). (Impotriva lui Marcion 1,1 ANF III/pag. 271). Tinta argumentelor lungi și complicate ale lui Tertulian, prezentate în mod deosebit în cărțile 1.2.4.5, „Impotriva lui Marcion”, este aceea de a arăta, contrar cu ceea ce învață Marcion, că tipul păzirii Sabatului, așa cum a intenționat la origine Dumnezeu Vechiului Testament, este identic cu învățătura Domnului Hristos cu privire la el. Nu este deci o contradicție, ci o armonie între învățăturile Vechiului Testament și cele ale Noului Testament cu privire la păzirea Sabatului, având în vedere că ambele vin de la același Dumnezeu care a fost Dumnezeu al ambelor dispensațiuni. Să reținem totuși că în încercarea lui de a apăra unicitatea Dumnezeului Vechiului și Noului Testament, Tertulian reduce Sabatul la o instituție pe care Dumnezeu întotdeauna a disprețuit-o. El face aceasta punând în mod arbitrar pe același plan Isaia 1,13 cu atitudinea lui Hristos față de Sabat.

62. Iustin Martirul, I Apology 58, ANF I/pag. 171. „Marcion, un om din Pont, care trăiește până în ziua de azi ... cu sprijinul demonilor a făcut pe mulți din fiecare națiune să rostească blasfemii. Influența lui Marcion a fost atât de puternică simțită în Roma, chiar o jumătate de secol mai târziu, încât să se simtă nevoia unei respingeri a învățăturilor lui de către Hipolit, Eusebiu (H.E. 6,22) și Ieronim (De Viris Illustribus 61). Să menționăm tratatul „Impotriva lui Marcion” pe care l-a scris Hipolit, dar care din nefericire nu a ajuns până la noi.

63. Epifaniu, „Impotriva Ereziei” 42,3,4; cf. Tertulian, Impotriva lui Marcion, 4,12.

64. Yerushalmi, Shabbat 15,3 citat de Nathan A. Barack, „A History of the

Sabbath”, 1965, pag. 182, în. 70; Barack arată izvoarele noi și tratează bine subiectul meselor din ziua Sabatului (idem pag. 100 și 182; cf. Iudit 8,6; Jubilee 50,10,12,13 CDC 11,4,5; SB 1, 611).

65. Augustin, „Epistole to Casulanus” 36,6 NPNF I,1, pag. 267.

66. Faptul că în Milan creștinii nu ajunau în ziua Sabatului este atestat de către sfatul pe care Ambrozie îl dă lui Monica, mama lui Augustin: „Cînd sint aici în Milan nu postesc în ziua sîmbetei, dar cînd sint la Roma, eu postesc” (Augustin, „Epistole to Casulanus” 36,32 NPNF I, 1 pag. 270; vezi de asemenea Epistola lui Augustin către Januarius, 543 Paulinus Vita Ambrosii, ch. 38) Aceeași deosebire exista în Africa de Nord pe timpul lui Augustin. De fapt episcopul scria: „Se întimplă, în rînd deosebit în Africa că o biserică, sau comunitățile din același district, au membri care postesc și alții care nu postesc în ziua a șaptea” (Epistola către Casulanus 26,32 NPNF primul I/pag. 270); Tertulian referindu-se la montaniștii spune că ei nu postesc în ziua Sabatului ci în „ziua Domnului” (On Fasting 15, ANF 112). Tertulian arată existența în Africa de Nord a unei deosebiri asemănătoare cu privire la problema ingenucherii în ziua Sabatului — o practică legată strîns în însemnătatea ei cu aceea a ajunării; vezi „Cu privire la rugăciune” 231. Pentru o analiză a problemei postului în ziua Sabatului în prima biserică creștină vezi Kenneth A. Strand, „Essays on the Sabbath in Early Christianity”, 1972, pag. 9-15, 25-43.

67. F.A. Regan, Dies Dominica, pag. 60, ridică o problemă importantă: „În felul acesta în timp ce ocrotite practicele bisericii de influențe false ce duceau pe căi greșite, biserica din răsărit era totuși foarte preocupată și dispusă să păstreze respectul deosebit datorat atât sîmbetei (Sabatului), cât și zilei Domnului. Cum se face însă — poate pe bună dreptate să se întrebe cineva — că ziua pe care biserica din vest o păstra ca o zi de post, biserica din răsărit o sărbătorea ca o zi de bucurie, ca o sărbătoare?” Urmind indicațiile lui Bingham, Regan explică cum că venerarea Sabatului în Răsărit se datoră atât influenței noilor convertiți ce veneau din sinagogă, cum și ca o reacție împotriva învățăturilor lui Marcion care postea în Sabat ca să-și arate disprețul său pentru Dumnezeu Vechiului Testament pe care el îl considera ca fiind un Dumnezeu „rău”. J. Bingham, „The Antiquities of the Christian Church”, 1878, III, p. 1139, scoate în evidență următoarele: „Iudeii fiind în general primii convertiți la credința creștină, ei încă mai păstrau un respect puternic pentru instituțiile mozaice, și în mod deosebit pentru Sabat, ca fiind acela care fusese instituit de Dumnezeu în persoană, ca un monument de aducere aminte al odihnei Sale după lucrarea creațiunii, instituție așezată de marele învățător Moise, și serbată de străbunii lor timp de multe veacuri, ca fiind ziua solemnă a închinării lor publice și au fost deci foarte protivnicii faptului de a considera Sabatul ca învechit și deci lăsat la o parte. Joseph A. Jungmann, „The Mass of the Roman Rite, its Origin and Development”, tradusă de F.A. Brunner, 1959, I, pag. 246, susține că respectul pentru Sabat în răsărit era un mijloc de apărare a comunității creștine împotriva doctrinei maniheiste cu privire la natura stricată, păcătoasă a materiei create. G. W. Dugmore, „The

Influence of the Synagogue upon the Divine Office”, 1944, pag. 38, crede că venerarea Sabatului în răsărit a fost întârită mereu de către creștinii veniți dintre iudei. P. Cotton, „From Sabbath to Sunday”, 1933, pag. 66, scrie la fel: „Biserica din răsărit a fost mai conservativă, într-o legătură mult mai strînsă cu iudaismul și creștinătatea iudaică”.

68. Cu privire la Callistus, vezi „Le liber Pontificalis”, texte, introduction et commentaire, ed. L. Duchesne, 1955, I, pag. 141; Hipolit, „In Daniele commentarius” 4,20,3, GCS I, pag. 234; Silvestri, citat de către S.R.E. Humbert, „Adversus Graecorum calumnias” 6, PL 143; 936; Augustin, „Epistola către Casulanus”, 36, 6 NPNF I, pag. 267: „Biserica romană și citeva alte biserici, deși puține, mai aproape de biserica Romei sau mai departe, practicau postul în acea zi”. Inocențiu I, „Ad Decretum”, Epistolele 25,4,7, PL 20, 555: „Nu negăm postul în ziua a șasea, dar declarăm că el trebuie păstrat chiar în ziua Sabatului”. Cassian, „Instituții” 3, 10, NPNF a doua, XI, pag. 213: „Unii oameni din unele țări din apus, și în mod special din oraș (Roma) ... gîndesc că o scutire de post nu trebuie îngăduită pentru ziua Sabatului pentru că el spun că în această zi apostolul Petru a postit mai înainte de întîlnirea sa cu Simon (Magul). Propriul comentariu al lui Cassian este acela că Petru nu a intenționat să stabilească o lege canonică permanentă, ci a postit avînd în vedere în mod deosebit situația specială de la data aceea. Augustin raportează de asemenea că deși mulți considerau că Petru a instituit postul în ziua Sabatului, totuși, adaugă el „mulți romani susțineau faptul că nu este adevărat acest lucru” („Epistolele către Casulanus” 36,21, PL 33, 1163).

69. Tertulian, „Cu privire la post” 14 ANF IV, pag. 112; Augustin asociază de asemenea ajunarea în Sabatul săptămînal, cu postul din timpul Paștelui. El explică totuși, că în timp ce postul în timpul Sabatului săptămînal era practicat numai de către biserica Romei și de către unele biserici din vest ..., odată, pe an, și anume cu ocazia Paștelui, toți creștinii păstrează ziua a șaptea a săptămîinii cu post”. „Epistola către Casulanus” 36,31 NPNF, I, pag. 270). Faptul că ajunarea din Sabatul săptămînal, pe care numai biserica din Roma și alte citeva biserici din vest o practicau, este legată de Augustin de postul anual arată că e posibil că primul să se fi dezvoltat ca o extindere a celui de al doilea. După cum bine observă W. Rordorf, deoarece „întreaga creștinătate din apus la data aceea (în timpul lui Tertulian) ajuna în ziua sîntă a sîmbetei”, ar fi fost ușor să vină ideea de a posti în fiecare sîmbătă așa după cum fiecare duminică era o mică sărbătoare a Paștelor. („Duminică”, pag. 143). Rordorf sugerează de asemenea ideea că poziția lui Tertulian împotriva postului în ziua Sabatului poate reflecta o „influență montanistă” („Duminică”, pag. 145); K.A. Strand, stabilește printr-o analiză cronologică și comparativă a scrisorilor lui Tertulian, că atitudinea lui Tertulian față de Sabat a evoluat de la o atitudine inițial negativă la una pozitivă și anume în perioada montanistă (fn. 66; pag. 25—62); aceeași interzicere de a ajuna în ziua Sabatului cu excepția postului din sîmbăta Paștelui, o găsim în „Constituțiile Apostolice” 5, 15, 20, ca și în „Canoanele Apostolice” 64.

LA SEMINARUL TEOLOGIC A.Z.S.

De multă vreme n-au mai apărut în coloanele revistei noastre știri în legătură cu activitatea instituției de învățămînt teologic a Cultului. Cu toate acestea Seminarul Teologic a funcționat în permanență oferind bisericii cadre necesare desfășurării activității ei.

Anul acesta, au încheiat ciclul de studii zece absolvenți care, cu ajutorul lui Dumnezeu și prin străduința corpului profesoral, și-au însușit cunoștințele necesare pentru a deveni buni slujitori ai frățietății și ai lui Dumnezeu. Fără pretenția că au învățat totul, ei au fost gata să răspundă chemării divine la această nobilă activitate de a ajuta pe oameni în problemele spirituale și a le oferi o hrană bogată din Cuvîntul lui Dumnezeu.

Anii de școală au oferit elevilor absolvenți ocazia unică de a aprofunda marile adevăruri, referitoare la Planul de Mintuire, cunoașterea lui Isus cît mai deplin, cît și identificarea lor cu El și cu lucrarea Lui pe pămînt.

Odată încheiat examenul de diplomă, de absolvire, calea către festivitatea clasei de absolvire era deschisă. Încă de vineri, 1 iulie, au început să sosească rudele, părinții, prietenii și cei care dăreau cu toții să ocupe un loc în capela Casei de Rugăciune din Labirint. Pe de altă parte comunitatea Labirint făcuse pregătiri din vreme pentru a putea găzdui pe oaspeții veniți din multe comunități din țară.

Serviciul divin de vineri seara a avut ca vorbitor pe fratele Adrian Bocăneanu, consilier la Uniune, profesor și secretar al Seminarului, care a prezentat solia lui Dumnezeu împreună cu chemarea Sa la slujire pe baza Psalmului 110.

La ora de rugăciune din Sabat dimineața, toate locurile erau ocupate dovedind prețul pe care frățietatea adventă îl pune pe clipele de comuniune. Fratele Aurel Ionică, pastor în comunitatea Popa-Tatu și profesor, a prezentat meditația spirituală.

tuturor celor care au ales să urmeze pe Isus.

După amiaza aceleiași zile, serviciul divin muzical a fost îmbogățit cu versuri declamate de Grigore Leordean și Leon Roman, absolvenți. Predica rostită de fratele Nelu Dumitrescu, secretarul Uniunii și directorul Seminarului, a prezentat marea lucrare a bisericii cît și a fiecărui părtăș la harul divin, de a fi martori pentru Isus și pentru dragostea Sa. „Martori ai Mei”, este apelativul pe care Domnul îl dă urmașilor Săi și pe care-i trimite în Ierusalim, în Iudea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului.

Corul comunității Labirint a înfrumusețat și a înălțat inimile pe aripile melodiilor inspirate din Cuvîntul sacru.

Sabatul s-a încheiat într-o atmosferă de înălțare sufletească și ho-

ASPECT
DIN
TIMPUL
FESTIVITĂȚII
DE
ABSOLVIRE
PROMOȚIA
1988

Acum sînt gata să meargă acolo unde vor fi trimiși și unde sînt așteptați să se arunce în brazda nevoilor lumii.

Ultimele zile înainte de festivitatea de absolvire au fost zile de tensiune, de pregătire. Examenul de diplomă a constituit un eveniment așteptat cu încordare. Era un test al întregii lor pregătiri.

Școala de Sabat a fost deservită pentru Sabatul acela de frații profesori și elevii seminarului.

Așteptat cu deosebit interes serviciul divin de dimineața, a oferit cuvîntul de predicare al fratelui Dumitru Popa, președintele Uniunii și profesor, un apel solemn la slujire care nu este apanajul doar al unei grupe de inițiați, ci privilegiul

tăriri mari au fost luate de mulți dintre acei care s-au bucurat de binecuvîntările și de soliile sfinte, de chemările și de indemnurile pe care Duhul Sfînt le-a inspirat.

Și iată sosită și ziua de 3 iulie, ziua specială a festivității de absolvire. Cu toată temperatura ridi-

cată, și în ciuda locurilor limitate, majoritatea oaspeților au găsit un colțisor de unde să poată vedea și asculta.

În spatele amvonului, pe perete, o emblemă lucrată cu gust, prezintă motto-ul clasei de absolvire „Slujiți Domnului”, motto care trece ca un fir de aur prin toate punctele programului.

La ora 9, intră în sala de cult, într-o ținută solemnă, elevii Seminarului urmați de profesori care iau loc pe platformă. După deschiderea cu cântare, rugăciune și cor, urmează apelul clasei și scurtă caracterizare a absolvenților făcută de către dirigintele clasei — fratele Nelu Dumitrescu. Elevii prezintă pe rând subiecte care reprezintă angajamente, invitații, chemări. Subiecte ca „Privilegiul slujirii”, „Motivația slujirii”, „Slujirea întreitei solii”, „N-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești”, „O rămășiță slujitoare”, „Iată-mă, trimite-mă”, „Măreția slujirii”, au venit ca torente bogate, ca prea plinul inimii, ca recunoștință față de Isus, Marele slujitor și Modelul nostru.

Versurile pline de căldură au înțregit în mod minunat gândurile încă neexprimate. Dau ca exemplu :

„Cînd zile mari... se-nalță-n zare
Și mințile se luptă greu
Să afle care-i cel mai mare,
Ca nou-născuți sosim și noi
O rămășiță slujitoare

.....
Și pînă Domnul va să vie
S-aducă cerul pe pămînt
Rostim aici ca mărturie
Noi vom sluji doar Celui Sfînt,
Acum și pentru veșnicie !”

Cuvîntul de trimitere rostit de către președintele Uniunii a constituit un moment de culme al acestei ocazii. Isus cel care i-a chemat îi trimite în via Sa ; îi trimite, nu la domnie, nu la huzur, ci la slujire, la jertfire, la muncă asiduă pentru binele tuturor. Îi trimite ca părtași la marea pinză a omenirii, să meargă din loc în loc, să facă bine, să ducă Evanghelia păcii și a înfrățirii. El va fi cu ei în toate zilele, în toate încercările, Martor tăcut al tuturor experiențelor.

„Duceți-vă” „Faceți ucenici ! Botezați ! Spuneți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat !” „Și Eu voi fi cu voi în toate zilele”.

Festivitatea s-a încheiat cu cuvîntul directorului Seminarului care a fost și dirigintele clasei. Cîteva gânduri din cuvîntul lui : Ce am clădit în cei patru ani ? Profesorii au făcut eforturi serioase voluntare pentru a îndeplini această lucrare migăloasă. În lucrarea cu oamenii nu ai voie să ai rebuturi. Biserica, părinții și familiile ni i-au încredințat, s-au rugat pentru noi și pentru ei. Sînt prezenți toți. N-am pierdut nici unul. Ei vor fi într-un anumit sens epistola noastră pe care o vor citi oamenii. Le urăm succes deplin sub călăuzirea lui Dumnezeu în marele semănat și recoltă bogată pentru marele seceriș !

Li s-au înmînat diplomele de absolvire și s-a declarat anul școlar 1987—1988 încheiat, iar anul școlar 1988—1989 deschis.

Cu imnul „Numai cu Isus voiesc a merge”, interpretat de corul seminarului, festivitatea de absolvire s-a încheiat.

Zece absolvenți au pornit la lucru. Seminarul a rămas să continue mai departe cu alți elevi pregătirea de cadre pentru biserica adventistă din România. Rugați-vă pentru noi și pentru ei !

NELU DUMITRESCU

ABSOLVENȚII SEMINARULUI TEOLOGIC
A.Z.S. PROMOȚIA 1988
ȘI
CORPUL PROFESORAL

LACRIMI...

LACRIMI...

LACRIMI...!

„CREATORUL
A DORIT
CA OAMENII
SĂ TRĂIAScă
VEȘNIC”

FAMILIA ÎN FAȚA MORȚII

„Pe cînd așteptau aici, în oraș s-a răspîndit vestea că sosise un sol din Cetatea cerească avînd știri de mare însemnătate pentru Creștina, soția Creștinului călător. A fost căutată și s-a aflat casa în care locuia. Curierul i-a înmînat o scrisoare, care glăsuia: 'Salutare, femeie bună. Îți aduc vestea că Stăpînul te cheamă și așteaptă ca în zece zile să te înfățișezi înaintea Lui îmbrăcată în hainele nemuririi'.

Cînd a văzut Creștina că i-a sosit ceasul, că ea avea să fie prima din ceata ei care să se ducă, a chemat pe Suflet-Mare, sfătuitoarea ei, și i-a spus cum stau lucrurile. El i-a spus că se bucură din toată inima de vestea primită, și că ar fi fost bucuros dacă solul ar fi venit pentru el. Creștina i-a cerut apoi să-i dea toate sfaturile necesare ca să se pregătească pentru drum. El i-a explicat toate, adăugînd: 'Noi, cei ce

vom rămîne în viață, te vom însoți pînă la malul rîului'.

Apoi ea și-a chemat copiii și s-a rugat pentru ei, le-a spus că pentru ea este încă o mare mîngiere să vadă semnul care le fusese pus pe frunte, că se bucură să-i vadă că sînt cu ea acolo și că-și păstraseră veșmintele lor atît de albe. În cele din urmă, ea a împărțit săracilor puțînul pe care-l avea și a poruncit fiilor și fiicelor ei să fie gata atunci cînd solul va veni și pentru ei...

Sosi ziua cînd trebuia să plece Creștina. Drumul era plin de oameni doritori s-o vadă... Ea a intrat în rîu, făcînd un semn de rămas-bun celor care o urmaseră pînă la mal... Copiii și prietenii ei s-au întors înapoi. La plecarea ei copiii au plîns'.

Această descriere a împrejurărilor morții Creștinei face parte din Călătoria Pelerinului, mereu-tînăra alegorie a vieții creștine scrisă de John Bunyan (de la a căruia moarte se împlinesc trei sute de ani). Citim oarecum mirați cum Creștina și-a chemat familia în jur, dînd glas încrederii în Stăpînul care o cheamă, arătîndu-și recunoștința pentru binecuvîntările anilor trăiți cu iubita ei familie. Noi nu sîntem obișnuși să facem așa. Știm că moartea va veni — la vremea ei sau mai înainte — și va destrăma legăturile țesute în zeci de ani de împreună-viețuire, și totuși nu vrem să vorbim despre aceasta. Sîntem parcă toți cuprinși într-o conspirație a tăcerii. Chiar dacă cineva își simte sfîrșitul aproape și ar vrea să vorbească, pe orice cale noi îl împiedicăm.

Desigur, un soț și o soție care s-au bucurat de o viață de cămin îndelungată și fericită ar dori, dacă ar fi posibil, să-i dea dimensiunea permanenței. Aceasta este o năzuință puternic implantată în sufletul omnesc, deoarece Creatorul a dorit ca oamenii să trăiască veșnic, lărgind și îmbogățind neîncetat fiecare domeniu al vieții.

Moartea este un dușman care a întrerupt — vremelnic — acest plan. În ciuda realității de netăgăduit a morții, noi ne străduim din răpuzeri s-o ignorăm, și încercăm

să trăim într-o existență mai multă viață decît poate intra în zilele ce ne sînt îngăduite.

Putem să ne pregătim pentru moartea unei persoane pe care o iubim foarte mult? Răspunsul este că probabil nu putem fi niciodată pe deplin pregătiți. Iată totuși cîteva idei simple care, aplicate, asigură cadrul pentru o despărțire „bună” de cei iubiți.

1) Nu te ascunde de cei iubiți, lasă-i să te cunoască. Căminul este locul rînduit să învățăm să fim „transparenti”, să ne lăsăm cunoscuți așa cum sîntem, fără „masca” pe care așa de des o purtăm față de ceilalți. Aceasta este o parte a semnificației declarației din Geneza 2,25 cu privire la starea edenică a primilor oameni. Convorbirile de la inimă la inimă despre preocupările noastre, despre bucuriile și amărăciunile vieții, pot să devină o deprindere constantă a familiei. Un soț zdrobit de moartea soției sale spunea: „Eu nu mi-am arătat niciodată simțămîntele față de ea. De fapt ea nu m-a cunoscut niciodată. Eu am fost așa de închis. Da, ea încerca să mă determine să-i împărtășesc din gîndurile mele, dar niciodată nu am ajuns să-i vorbesc despre mine”.

Iată o altă mărturisire mișcătoare, ca un apel să nu aminăm pînă e prea tîrziu exprimarea iubirii:

„Aceasta s-a întîmplat în ziua cînd a murit tatăl meu. Era o zi rece, ce-țoasă de ianuarie. În camera mică de spital, îl sprijineam pe tata pe brațele mele, cînd deodată ochii săi s-au lărgit într-o expresie de groază pe care nu o mai văzusem vreodată. Am fost sigur că ingerul morții intrase în cameră. Apoi tatăl meu s-a prăbușit inert. I-am coborît încet capul pe pernă, am închis ochii și am spus mamei, care se ruga lîngă pat:

'Mamă, totul s-a încheiat. Tata a murit'.

Mama a făcut ceva ce m-a uimit. Nu voi afla niciodată de ce acestea au fost primele ei cuvinte după moartea tatălui, dar ea a spus:

'O, el era așa de mîndru de tine. El te-a iubit așa de mult'.

Reacția mea spontană m-a făcut să simt că aceste cuvinte erau foarte importante pentru mine. Ele au venit ca un șuvoi neașteptat de lumină, ca un gînd surprinzător, negîndit pînă atunci. Și totuși în sufletul meu a pătruns o lamă ascuțită a durerii, ca și cînd începeam să-l înțeleg pe tata mai bine în moarte decît îl cunoscusem în viață.

Mai tîrziu, cînd medicul venise să constate moartea, stăteam sprijinit de perete, în colțul mai îndepărtat al camerei, plîngînd încetșor. O

asistență a venit să mă mîngîie. Nu-i puteam vorbi prin lacrimi. Aș fi vrut să-i spun :

Nu plîng pentru că tatăl meu a murit. Plîng pentru că tatăl meu nu mi-a spus niciodată că era mîndru de mine. El nu mi-a spus niciodată că mă iubea. Desigur, el se aștepta ca eu să știu aceste lucruri. El se aștepta ca eu să știu locul important pe care-l aveam în inima lui, în viața lui, dar el nu mi-a spus niciodată“.

Cultivarea dispoziției de a vorbi despre fiecare aspect al vieții, exprimarea deschisă a emoțiilor, împărtășirea țelurilor urmărite în viață, vor ușura apoi mult dialogul asupra suferinței, amărăciunii și temerilor provocate de apropierea morții.

2) Cultivă o imagine sănătoasă despre propria persoană, izvorită din conștiința acceptării noastre de către Dumnezeu prin Isus Hristos. Acest punct este strîns legat de cel anterior. Pînă cînd nu te simți bine cu tine însuși, nu vei îngădui altei persoane să știe cine ești. Numai convingerea că sîntem primiți prin Mîntuitorul nostru crucificat și înviat ne îngăduie să stăm față în față cu moartea — a noastră proprie sau a celor scumpi.

La scurtă vreme după moartea soțului său, Ellen White scria : „In amărăciunea pe care am avut-o de curînd, am putut să privesc de aproape asupra veșniciei. A fost ca și cînd aș fi fost adusă înaintea marelui tron alb, ca să văd viața mea așa cum va apărea acolo. Nu pot găsi nimic cu care să mă laud, nici un merit pe care să-l pretînd. 'Sînt nevrednică, nevrednică de cea mai mică bunăvoință a Ta, Dumnezeule meu!' — acesta era strigătul meu. Singura mea nădejde este Mîntuitorul crucificat și înviat. Eu solicit meritele singelui lui Hristos. Isus mîntuiește pe deplin pe toți cei care își pun încrederea în El“ (2 SM 267).

3) Dezvoltă propria ta viață lăuntrică. Împletirea vieții celor doi de-a lungul vieții de căsătorie nu trebuie să ducă la sărăcirea personalității fiecăruia și nici la încetinirea dezvoltării autonome către idealurile așezate de Dumnezeu înaintea fiecărui individ. „În unirea voastră pentru viața întreagă, în iubire fiecare trebuie să slujească fericirii celuilalt. Aceasta este voința lui Dumnezeu pentru voi. Totuși, în timp ce vă împlețiți viețile ca una singură, nici unul dintre voi nu trebuie să-și piardă individualitatea în celălalt. Dumnezeu este posesorul individualității fiecăruia. Pe El trebuie să-L întrebați : Ce este bine ? Ce este rău ? Cum pot să îndeplinesc cel mai bine scopul pentru care am fost creat ?“ (AH 103).

Între 8 și 17 noiembrie 1988 au avut loc la Jogy, lucrările comitetului executiv al organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa.

Din partea Uniunii noastre au luat parte frații : D. Popa, președintele Uniunii, membru al Comitetului Diviziunii și A. Chelbegeanu, consilier al Uniunii, ca invitat.

Fiecare dintre cei doi trebuie să fie o persoană în înțelesul deplin al cuvîntului. Dincolo de îmbogățirea sufletească pe care o aduce viața de căsătorie, fiecare trebuie să își trăiască așa de bogat viața lăuntrică încît să nu moară odată cu moartea soțului sau soției.

Din nou cităm experiența personală a servei Domnului la moartea iubitului ei soț : „Timp de treizeci și șase de ani lucrasem împreună pentru cauza lui Hristos, și nădăduiam că vom rămîne împreună ca să fim martorii triumfului final. Dar nu așa a fost planul lui Dumnezeu. Alesul protector al tinereții mele, tovarășul meu de viață, cel cu care am împărtășit truda și durerile, a fost luat de lingă mine, iar eu am fost lăsată să îmi termin lucrarea și să duc lupta singură“. Și cu adevărat, a făcut-o ! Cit de frumos spune Biblia : „Pentru cel înțelept cărarea vieții duce în sus, ca să-l abată de la locuința morților“ (Prov. 15,24). „Chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea“ (Mica 7,8).

4) Învață să fi independent. Cit de adesea ne îngăduim să ajungem excesiv de dependenți de tovarășul de viață, atît în ce privește viața spirituală, luarea deciziilor și starea sufletească, cit și în îndeplinirea responsabilităților practice cum ar fi administrarea banilor, rezolvarea formalităților și îngrijirea gospodăriei, inclusiv pregătirea hranei. Retragerea — pentru un timp convenabil — de la purtarea acestor res-

ponsabilități va însemna un dezastru în cazul pierderii celui care și le-a asumat pe toate. Acest dezastru poate fi prevenit învînd, în mod deliberat, să fim independenți înainte de a interveni o pierdere majoră.

5) Luați-vă timp să faceți împreună tot felul de lucruri. Cîneva a promis soției sale că o va duce să viziteze împreună Peștera Urșilor din Munții Apusenii. Promisiunea a fost repetată șapte ani la rînd pentru că el era prea ocupat. Apoi soția sa s-a îmbolnăvit și a murit după un an de ședere în spital. Este de prisos să spunem cit de mult timp acel soț va fi apăsător de vinovăție. Munca îndeplinită în comun, și de asemenea recreerea, risul și voioșia, manifestările reciproce de afecțiune și interes pentru fericirea celuilalt înseamnă mai puține regrete și o adaptare mai ușoară după pierderea celui iubit.

Cei care trăiesc din plin viața care le este dată și îmbogățesc viața celorlalți prin iubire, afecțiune și apreciere, sînt cei care reintră mai ușor în viață după pierderile aduse de moarte.

6) Conduceți către încheiere cit mai multe din sarcinile neimplinite și dorințele nerealizate, cum ar fi exprimarea iubirii, oferirea și dobîndirea iertării, clarificarea oricărei chestiuni care ar putea apăsa conștiința. Cîneva a spus foarte pătrunzător : „Eu cred că oamenii nu se tem de moarte, ci ei se tem de o viață neterminată“.

7) Întăriți viața spirituală. Unele dintre cele mai semnificative și valoroase experiențe ale vieții pot fi trăite în umbra iminenței morții. Iată un fragment dintr-o scrisoare personală adresată de Ellen White în anul 1905 unei surori gras bolnave și soțului ei: „Putem simți împreună cu voi, deși sîntem departe. Vreau să vă spun să nu vă pierdeți nădejdea... Dacă soția ta va cădea sub suferință, amintiți-vă că există o viață veșnică... Dar acum, frațele și sora mea, cit sînteți amîndoi în viață, folosiți acest timp prețios ca să vă însușiți prin credință scumpele făgăduințe ale Cuvîntului lui Dumnezeu. Sînt bucuroasă că voi căutați împreună, în umilință, iertarea pentru toate păcatele voastre. Acesta este privilegiul vostru...” (2 SM 255).

Să vorbim despre moarte ?

Valentin și Magda erau căsătoriți de douăzeci și șapte de ani. Copiii lor mai mari erau deja căsătoriți, iar cel mai mic era încă la școală. Magda s-a îmbolnăvit și a fost internată cîteva săptămîni. Într-o zi, Valentin a venit la pastorul său ca să-și descarce sufletul plin de amărăciune. Magda nu era bine. El discutase cu medicii starea ei, și boala ei era foarte gravă. El a adăugat: „Dar ea nici nu știe în ce stare se află !”

Puțin mai tîrziu, pastorul a vizitat pe Magda. Cu glasul scăzut și serios al celor grav bolnavi, ea a spus că simte că lucrurile nu merg spre bine și că, dacă nu intervine o schimbare, nu se va mai însănătoși vreodată. Ea a dat glas amărăciunii sale pentru Valentin. „El nici nu știe cît de gravă e starea mea !”

„Speranța noastră este că te vei însănătoși”, a răspuns pastorul. „Știu că te bucuri de o atenție specială din partea medicilor, și noi toți ne rugăm pentru tine. Totuși, dacă tu simți că așa stau lucrurile, de ce nu vorbești cu soțul tău despre aceasta ? În orice caz, dacă ei va deschide discuția, să nu-l împiedici”. Revenind la Valentin, el i-a dat aceeași sugestie. Dacă Magda dorea să vorbească, să nu o discutareze.

După două zile Valentin, cu lacrimi în ochi, dar avînd pe față strălucirea unei lumini lăuntrice, a povestit pastorului ce se întîmpla. El și cu Magda re-trăiau viața lor împreună. Ei vorbiseră despre copiii lor, despre speranțele și planurile lor pentru ei. Ei rememorau, împreună, începutul vieții lor comune și diferite întîmplări, unele vesele și altele triste, care le rămăseseră în amintire. Uneori ei stăteau mînd în mînd și se priveau în tăcere. Acum Magda intrase în comă. Ea nu-și mai dădea seama de nimic din ce era în jur. Dar pregătirea se făcuse.

Nu este nevoie ca moartea să fie o nenorocire nealınată. Desigur, uneori sîntem loviți pentru că ea intrerupe o viață încă neîmplinită. Chiar așa, multe ar trebui să fie puse în ordine : multe proiecte trebuie să fie abandonate, iar altele transferate pentru viața viitoare. Dar adesea moartea vine ca o încununare a unei vieți bine trăite. În așa împrejurări, este o pagubă, dacă nu chiar o cruzime, să nu dai acelei persoane ocazia unei recapitulări, cînd să-și exprime satisfacția pentru viața trăită, și iubirea pentru cei ce rămîn, iar aceștia să dea glas recunoștinței pentru binecuvîntările primite împreună.

Mulți pot să fie surprinși, dar adevărul este că adesea cei care trăiesc în valea umbrei morții apreciază ocazia de a vorbi pe larg despre marele eveniment. O femeie de vîrstă mijlocie, cu un cancer avansat, era îngrijită acasă de fiul și nora sa. Cei care o cunoșteau erau foarte binevoitori și conștiințioși ca s-o viziteze. Ei toți doreau să se facă de folos. Ei roseau adesea cuvinte de încurajare — sau cel puțin așa credeau ei ! Ei vorbeau despre ce va face cînd se va face bine. Ei încercau s-o convingă că erau foarte încurajați văzînd-o cît de bine arată, deși ea avea alături o oglindă care-i spunea adevărul.

Pastorul, conștient de gravitatea bolii și întîind corect că bolnava știa acest lucru la fel de bine ca și ceilalți, a deschis discuția, spunînd curajos : „Am impresia că lucrurile nu merg spre bine”. Răspunsul ei a fost imediat. „O, rămîneți să discutăm despre asta. Sînteți prima persoană cu care pot să vorbesc așa ceva, de multă vreme. Ei nu conțenesc să-mi spună cît de mult o să-mi placă grădina mea la primăvară. Dar eu nu voi mai fi aici pînă vine primăvara !”

Ei au continuat să discute în legătură cu ultimele ei zile de viață. Aproape fără să fie îndemnată, ea a vorbit despre satisfacțiile pe care i le-au adus copiii săi, despre părea de rău că nu va putea să-și vadă nepoții mari, și și-a exprimat simțămîntul că își îndeplinise îndatoririle pe care le avusese, așa încît ultimele ei zile erau despoavrate de griji. Ea a vorbit de asemenea despre felul cum gindea la moarte, care va fi destinul ei veșnic, și îngrijorarea dacă va face cu bine față momentului propriu-zis al morții.

Pastorul i-a răspuns că, după cum știa că trăise o viață curajoasă, probabil că va întîmpina moartea în același fel. Dacă totuși ea avea să fie prea slăbită și epuizată, cu siguranță că cei iubiți și prietenii vor fi înțelegători. Oare ar dori ea să discute și cu copiii despre acest subiect ? Da, ea dorea foarte mult, dacă nu avea să fie prea greu pentru copii.

Cînd copiii au aflat despre dorința ei de a discuta, au fost de acord. Dacă mama dorea așa, așa

trebuia să fie. Ultimele săptămîni de viață conștientă au fost bogate în satisfacții liniștite atît pentru ea cît și pentru familia ei. Ei nu au încetat niciodată să-și exprime recunoștința pentru aceste ultime zile petrecute cu adevărat „împreună”.

Pași către vindecare

Erich Lindemann, un pionier al cercetărilor asupra consecințelor pierderii unei ființe scumpe prin moarte, spune : „Studiile arată că mulți oameni se îmbolnăvesc la scurtă vreme după moartea unei persoane iubite. Intre pacienții spitalului se află mult mai mulți oameni care au avut de curînd o asemenea pierdere decît în restul populației. Iar în spitalele psihiatrice se află de șase ori mai multe persoane indoliolate decît în restul populației. În multe suferințe, atît fizice cît și psihice, durerea pierderii cuiva prin moarte are un rol semnificativ”.

Mai devreme sau mai tîrziu, fiecare ființă omenească cunoaște jalea pierderii prin moarte a unei persoane iubite. Viața este un șir nesfîrșit de despărțiri și de pierderi, mai mici și mai mari. Vindecarea acestor pierderi este o sarcină de primă importanță și o parte indispensabilă a creșterii umane.

Parcursirea crizei poate fi împărțită în patru faze.

1) Șocul. La aflarea veștii, mai întii persoana se apără prin negare, și apoi printr-un fel de pierdere a sensibilității, o „înghețare” a sentimentelor, o rupere de realitate și incapacitatea de a reacționa și a înțelege dimensiunea pierderii.

2) Redobîndirea controlului. Într-un fel oarecum mecanic, persoana se angajează în îndeplinirea datoriilor practice legate de pregătiri și înmormîntare. Ea se comportă bine, atît fizic cît și psihic, și aparent criza a trecut. Ne mirăm cît de bine este suportată pierderea. Apoi toți pleacă, cel îndoliat rămîne singur.

3) Recidiva. Se instalează o reacție depresivă ; pentru prima dată persoana trăiește realitatea lipsei definitive a celui pierdut. Lăuntru său este sfîșiat de emoții puternice și contradictorii : apatie, mînie, resentimente, remușcări, vinovăție, dor, disperare, dezorientare, singurătate, panică. Are loc o revoltă față de sine („Eu sînt de vină că a murit așa de repede !”), față de ceilalți („N-au făcut tot ce trebuia !” sau „Nici nu le pasă de nenorocirea mea !”) și față de Dumnezeu („Unde este iubirea, sau înțelepciunea Lui ?”). Aceste gînduri aduc o și mai mare tulburare și simțămînte de vinovăție. Adesea apar și manifestări fizice ale tulburării sufletești (insomnii, pierderea pozei de mîncare, recidivarea unor boli mai vechi sau apariția altora, etc.).

4) Acceptarea și adaptarea. Trep-tat pierderea este acceptată și îndoliatul se întoarce la viață, intim-pină noua realitate, învață căi noi prin care să-și îndeplinească nevoile sufletești, încheagă noi relații, re-investindu-și energiile și afecțiunea în ele.

Este important să înțelegem că ultima fază, a vindecării treptate și depline, nu vine de la sine, doar prin trecerea timpului. Pastorul adventist Larry Yeagley, un foarte bun specialist în acest domeniu, ne oferă următoarele sugestii pentru facilitarea vindecării răni pricinuite de moartea unei ființe iubite :

a) Gîndește. Probabil că aceasta este exact pe dos față de ceea ce ni se spune de obicei : „Scoate-ți asta din cap. Nu te mai gîndi. Nu mai intra în camera în care a locuit. Nu te mai duce la cîmîtir, căci iarăși o să-ți vină în mînte“.

Să nu ne speriem de gîndurile noastre. Să le lăsăm să vină. Dacă locuiești în casa în care s-a aflat și cel dispărut, mergi din cameră în cameră și rememorează toate evenimentele legate de fiecare cameră : aici ne plăcea să stăm de vorbă, aici mincam împreună, aici ne-am rugat ultima dată. Cînd gîndim-la toate acestea sîntem ajutați să acceptăm realitatea pierderii atît intelectual cît și emoțional. Acceptarea intelectuală vine ușor, dar cea emoțională abia la cîteva luni după pierdere.

2) Scrie. Gîndurile se derulează foarte rapid. În trei minute poți retrăi treizeci de ani de viață. Dar scrierul cere mai mult timp. De aceea este binefăcătoare alcătuirea unui jurnal în perioada refacerii. Notați toate amănunțele, dar și simțămîntele pe care le aveți. Scrieți în ce fel viața este schimbată în urma pierderii, scrieți despre ce vă face bine și ce nu, despre singurătatea, neliniștea și revolta pe care le resimțiți. Fiți sincer cu jurnalul acesta. Astfel fluxul gîndurilor este încetinit și clarificat, iar durerea care însoțește primele gînduri este micșorată.

3) Vorbește. Vorbește celor care sînt dispuși să te asculte fără să se simtă obligați să spună ceva. Alege o persoană care să nu te judece. Poți vorbi mai întii despre pierderea imediată, și apoi despre evenimente din ce în ce mai îndepărtate. În procesul vorbirii are loc o reducere treptată a durerii acute a despărțirii. Începi să te desprinzi, psihologic, de legătura îndelung cultivată cu cel ce nu mai este, și astfel te pregătești ca să dezvolți noi relații. Astfel, viața merge înainte, și în ciuda pierderilor, o poți trăi pe deplin.

4) Plîngi. Atunci cînd sîntem tulburați, plînsul este un mecanism de eliberare instituit de Dumnezeu. Nu vă împiedicați lacrimile să curgă. Plînsul nu este un semn al lipsei de credință. Cînd Domnul a spus :

„Ferice de cei ce plîng“, El a folosit cuvîntul care exprimă cea mai adîncă jale. El Insuși a plîns.

Ellen White spune : „Nu este bine să spusem celor întristați : 'Să nu plîngi ! Nu e voie să plîngi !' Este prea puțină mîngiere în asemenea cuvinte. Nu este nici un păcat să plîngi. Cu toate că cel care s-a stins din viață a suferit atîția ani, aceasta nu poate să ștergă lacrimile din ochii noștri“.

Nimeni nu plînge mult decît dacă a pierdut ceva foarte prețios. Astfel jalea este o pecete a unei legături profunde. Lacrimile sînt pietrele scumpe ale amintirii — triste, dar strălucind de frumusețea trecutului.

Desigur, nu există nici un tratament magic pentru durerile produse de pierderea celor dragi. Cel care aduce cu adevărat vindecarea este Dumnezeu. Dar este important ca să înțelegem corect caracterul lui Dumnezeu, „căci El nu mîhnește bucuros pe copiii oamenilor“, ci ne spune, „vă voi mîngia Eu“ (Plîngeri 2,33 ; Isaia 66,13), și să nu împiedicăm opera Sa de refacere prin pre-judecățile, prin refuzul de a fi ajutați. Vindecarea deplină va fi însoțită de integrarea pierderii în contextul larg al credinței și creșterii, și urmată de ajutorarea celor care trec prin pierderi asemănătoare, „pentru ca, prin mîngierea cu care noi înșine sîntem mîngiați de Dumnezeu, să putem mîngia pe cei ce se află în vreun necaz“ (2 Cor. 1,4).

Adrian Bocdăneanu

VALOAREA SPIRITUALĂ A EPISTOLELOR DIN APOCALIPS-CAPITOLELE 2-3

Capitolele doi și trei ale cărții Apocalips constituie o unitate ușor de recunoscut datorită repetării în ele a expresiilor „Cele șapte Biserici“ (1,4.11.20.) și „Îngerului Bisericii... scrie-i“ (2,1.8.12.18 ; 3,1.7.14). Din capitolul introductiv putem vedea că aceste biserici se află în atenția deosebită a lui Dumnezeu. Vom începe să scoatem în evidență valoarea spirituală a epistolelor din capitolele 2 și 3 reamintindu-ne împrejurările care au făcut necesară „descoperirea lui Isus Hristos“ la finele secolului I. Deosebit de important este ca la citirea scrierilor apostolului Ioan (Evangelhia ce-i poartă numele, cele trei epistole, Apocalipsul) să avem în vedere că acestea au apărut în

preajma anului 100 d.Hr., deci s-au scris cu aproximativ patru decenii mai tîrziu decît cele mai multe din epistolele celorlalți apostoli. Atît în vremea primilor propovăduitori cît și pe parcursul acestor decenii, creștinismul în expansiunea lui uimitoare s-a răspîndit pe o bună parte a lumii civilizate de atunci, lovindu-se inevitabil de preocupări, concepții, tradiții, instituții locale, regionale, sau chiar universale. Ca urmare a avut loc o influențare reciprocă între creștinism și păgînism. Evangelhia a cucerit mulțimi de păgîni pentru Mîntuitorul, dar și cei cîștigați au adus cu ei, în comunitățile creștine, concepțiile lor specifice cu privire la religie, lume, păcat, curățire, mîntuire, divinitate, etc. Împreună cu obiceiurile lor tradiționale.

Apostolul Pavel, și de asemenea Petru, Iuda, Iacov au avut de înfruntat acest val de influențare, pe care în epistolele lor urmăresc să-l stăvilească. Totodată ei prezintă sensul adevărat al solilor Evangheliei privind crezul și practica vieții. Epistolele dau pe față și caută să elimine ceea ce este de origine păgînă și de asemenea apără biserica de influențele gîndirii iudaizante în procesul de desprindere a creștinismului de iudaism. Din nefericire cînd apostolii prin epistolele lor încearcă să îndrepte greșelile, cei lipșiți de spiritul lui Hristos le devin adversari, contestîndu-le autoritatea. Apostolul Pavel este respins de ei, apostolul Petru este nevoit să facă apel la autoritatea Încredințată apostolilor, Iuda rostește cuvinte cît se poate de drastice împotriva

acelora care disprețuiesc autoritatea. Insuși apostolul Ioan se plînge de aceleași rele din timpul său.

Epistolele lui Pavel, Petru, Iacov, au fost răstălmăcite chiar după apariția lor. Pe vremea aceea însă apostolii Pavel și Petru aveau încă ocazia să înfrunte răstălmăcirile prin scrierile lor ulterioare (vezi 1 și 2 Corinteni, 1 și 2 Tesaloniceni). După încetarea din viață a apostolilor, cînd adversarii Evangheliei curate încep să citeze din epistole spre a-și susține ereziile, din nefericire nu mai e cine să apere adevărul. În deceniile de după dărîmarea Ierusalimului, posibilitatea de a aluneca progresiv spre un creștinism de o nuanță nouă și mult fărîmițat a fost ușurată de faptul că biserica a rămas fără un centru de sfîtuire autentic (compară cu cap. 15 din Faptele Apostolilor). Astfel de centre s-au format de acum pe teritoriile păgine în orașele de importanță politico-administrativă ale imperiului. Insuși apostolul Ioan a fost într-o măsură oarecare împins, de către adversari, spre izolare. Ne dăm seama cîte nu s-au putut împlini timp de patru decenii în astfel de condiții amintindu-ne doar de 3 Ioan 7. În această epistolă aflăm cît au trebuit să sufere cei care „au lucrat pentru dragostea Numelui lui Hristos”. Apostolul Ioan este respins ca autoritate de o comunitate în care se află un oarecare Diotref (numele lui înseamnă „hrănit de Zeus”), „cărui îi place întîietatea”. Diotref nu vrea să știe de apostolul Ioan și nici de adevăr. El pornește împotriva aceluia care cunosc și trăiesc adevărul învățat de apostolul Ioan. În v. 9 și 10 citim că Diotref îi dă afară din biserică. Numai judecata finală va descoperi pînă la urmă cine a inițiat de fapt exilarea apostolului Ioan pe insula Patmos, unde „cel dintîi” și „cel de pe urmă” dintre ucenicii care e încă în viață urmează să fie izolat definitiv de biserică. Adevărul încetează pentru un timp de a mai fi rostit de o autoritate incontestabilă (vezi 1 Ioan 1,1-4).

Pe insula Patmos are loc „descoperirea lui Isus Hristos”, adică a Aceluia care în adevăr este „Cel dintîi și Cel de pe urmă”. Se descoperă Domnul Isus Hristos ca autoritate supremă, și gîndul acestei descoperiri este nu numai mîngietor și frumos dar și venit la timp, impunîndu-se față de „orice înăbușire a adevărului... în minciună” (Rom. 1,18-25). Cerul s-a pus în mișcare acum descoperind pe Isus Hristos în adevăr și neprihănire. Descoperirea Lui a fost necesară pentru că de fapt El a fost cel contestat, mistificat, prezentat în lumina falsă a filosofiei păgine de către cei ce au căutat stabilirea unei autonomii și hegemonii în domeniul spiritual. Ce efect a avut această descoperire asupra apostolului Ioan aflăm din cuvintele sale: „Cînd L-am văzut am căzut la picioarele Lui ca mort” (Apoc. 1,11). Pînă aici a re-

zistat sufletul lui copleșit de grija pentru soarta bisericii. Acum însă a venit salvarea... și ce salvare! Monumentala descriere a originii „descoperirii” ne impresionează. În Apoc. 1,1-3 se cuprinde tot ce ne-ar putea convinge că adevărul este de partea lui Ioan și nu de partea lui Diotref. Citim: „Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu trimițînd pe îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvîntul lui Dumnezeu, și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut”. Mărturia nu s-a trimis pe adresa lui Diotref.

Din acest imens izvor pornesc apoi rîndurile care încep cu: „La început era Cuvîntul... și Cuvîntul era Dumnezeu” (Ioan 1,1); „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit, și ce am pipăit cu mîinile noastre cu privire la Cuvîntul vieții aceea vă vestim, ca și voi să aveți părtaşie cu noi. Și părtaşia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1,1-3). Mulți simt că această descoperire a lui Isus Hristos stă la bază inspirației din Evanghelia cît și din epistolele lui Ioan.

Să ne mai mirăm oare dacă unii ca Diotref au pornit cîrind o campanie de ponegrire împotriva Apocalipsului? Prin „descoperirea lui Isus Hristos” ca „Martorul credincios și adevărat” deodată se prăbușesc atît susținerile lui Diotref (modul lui de gîndire, concepțiile sale cu privire la Dumnezeu, biserică și adevăr), cît și metodele lui de procedură. Se infirmă toate schimbările și interpretările compromițătoare intervenite pe parcursul celor patru decenii de la ultimele epistole ale apostolilor Pavel, Petru, Iuda și Iacov, pînă la apariția Apocalipsului.

Să observăm un paralelism. În Matei 16,13-17, ca răspuns la întrebarea Domnului, apostolul Petru spune: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Domnul aprobă imediat această mărturisire spunînd: „Ferice de tine, Simone!”. Aici a avut loc o „descoperire” a lui Isus Hristos. La fel și în Apocalips după descoperirea lui Isus Hristos se rostește: „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii”. Descoperirea lui Isus Hristos, împreună cu ascultarea, asigură fericirea. Vom gusta această fericire imediat dacă ne descărcăm conștiința de apăsarea unui gînd fals introdus pe lingă versetul 19 din Matei 16: „Orice veți lega pe pămînt va fi legat în ceruri”. Domnul mai spune în Ioan 8,32 că „veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobodi”. Ce anume apăsa conștiințele multora în acea vreme de confuzie și apoi secole de-a rîndul?

În Matei 16,19 Domnul zice către apostolul Petru: „Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor, și orice veți lega pe pămînt, va fi legat în ceruri, și orice veți dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în ceruri”. Nu comentăm aici sensul cuvintelor cuprinse în versetul 19, ci ne punem întrebarea cîte nu se pot clădi pe acest verset atunci cînd nu-l interpretăm în spiritul lui Hristos! În dorința de a-și întări autoritatea, unii episcopi și-au pretins dreptul de a se pronunța în materie de dogmă, viață, și practică religioasă. Aflăm de pildă un răspuns în scrierile unui Ignatie al Antiohiei, care după informațiile pe care ni le oferă antichitatea creștină, ar fi fost contemporan cu Ioan în ultimii ani ai vieții apostolului. Din epistolele lui Ignatie putem reconstitui modul de gîndire eclesiasitic ce a început să caracterizeze vremea aceea. Evident este că bisericile către care scria el cite o epistolă (sapte la număr), erau frămîntate de apariția unei fețe noi, mai plină de pretenții — a episcopilor. Scrierile atribuite lui Ignatie aveau ca scop liniștirea celor frămîntați din cauza stării neobișnuite din sîmul creștinismului, stări instaurate de o ierarhie ce a căpătat o semnificație nouă. Ignatie urmărește întărirea spirituală a membrilor bisericilor cărora le scrie, prin implantarea în suflet a simțămîntului de unitate creștină. El sfătuiește așa: „Biserica este o unitate alcătuită din episcopi, preoți, diaconi, și credincioși... Episcopul este în locul lui Hristos, preoții în locul soborului apostolilor... Fără episcopi nimic nu se poate face... Credinciosul trebuie să se supună episcopului și preotului... Așadar cei care au trăit în rînduielele cele vechi și au venit la nădejdea cea nouă să nu mai țină simbăta, ci duminica în care și viața noastră a răsărit, pe care unii o tăgăduiesc. Unde se vede episcopul, acolo să fie și mulțimea, după cum unde este Isus Hristos, acolo este și biserica universală”. (Citate din M.3,1; 6,1-2; 9,1; P.8,3; R.9,1; T.3,1; S.8,1. etc.).

În urma citirii acestor fragmente, ne întrebăm: oare nu a fost imperios necesar, și oare nu era momentul cerut, ca să aibă loc „descoperirea lui Isus Hristos” arătînd unde este El (adică în mijlocul celor șapte sfeșnice, în Sanctuarul ceresc!) ca „episcop al sufletelor noastre” (1 Petru 2,25)? El veghează lumina curată a bisericilor și previne un rău care pe vremea lui Ioan încă e în fașă, dar la sfîrșitul vieții lui Ignatie ajunge deja gîndire dominantă. Pöttrivît relatărilor destul de contradictorii, Ignatie sfîrșește cu moarte de martir neînfricat sub împăratul Traian. Cele șapte epistole scrise de el către biserică, se distanțează deci de cele șapte epistole din Apocalips 2 — 3 care cu un singur sau aproximativ

două decenii. Avem în față la sfârșitul primului secol două linii de gândire cu privire la biserică: una a lui Ioan apostolul, cealaltă a lui Diotref. Ignatie este la fel de categoric. Atacă vehement pe eretici, dar cine sînt aceștia? Nu ne îndoiim de caracterul lui Ignatie. Cinste martirilor. Nu punem la îndoială nici sinceritatea motivațiilor lui Diotref. El poate dorește să apere biserica de anumite rele, care, cum le-a socotit el, ar fi adus pagubă bisericii. Ceea ce ne frîmîntă, este întrebarea: în a cui sferă de influență a crescut Ignatie? În a lui Ioan, sau în a lui Diotref? Devenind un bărbat influent în biserică, ce gândire a dezvoltat și încearcă el să impună cînd scrie: „episcopul este în locul lui Dumnezeu”? „El este chiar chipul Tatălui”? Și martiriul lui Ignatie, împreună cu zelul și felul lui dintr-o bucată atrage mulțimea spre el, și spre cele scrise de el. Iar dacă ulterior s-ar fi introdus cîte ceva în scrierile lui, sau i s-au atribuit anumite scrieri — cum presupun unii — atunci cine este acela care pe o linie falsă dorește să implanteze în mînte ideea duminicii în locul Sabatului?

Apostolul Petru nu vrea ca oile răscumpărate prin sîngele Domnului să rătăcească, confundînd pe adevăratul episcop cu episcopii rătăciți. Acestora din urmă Domnul Isus Hristos nu le-a dat putere să lege și să dezlege în materie de adevăr. Ei nu au dreptul de „a scoate sau a adăuga”, de a sfinți ceea ce este păgînesc sau a elimina ceea ce este în Isus Hristos. Apostolul Petru formează chiar o alianță canonică între epistolele sale și cele ale apostolului Pavel scriind împotriva adversarilor adevărului astfel: „... Cum v-a scris și prea iubitul nostru frate Pavel... în toate epistolele lui, cînd vorbește despre lucrurile acestea, în care sînt unele lucruri greu de înțeles, și pe care cei neștiutori și nestatornici le rătălmăcesc ca și pe celelalte scripturi spre pierzarea lor... Voi deci știind aceste lucruri dinainte, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați tirii de rătăcirea acestor nelegiuți și să vă pierdeți țaria” (2 Petru 3,14—17).

Ce înțelege apostolul Petru prin „celelalte scripturi”? Am amintit deja epistolele apostolului Pavel. Mai departe, legătura dintre a doua sa epistolă și epistola lui Iuda este evidentă. Nici Evangheliile nu-i sînt străine apostolului Petru, iar Iacov este fratele Domnului. Acest grup de scrieri apare apropiat în ochii lui și expresia „celelalte scripturi” arată dincolo de acestea, spre Scripturi, adică spre acelea despre care Domnul a spus în Ioan 5,39: „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Reamintim că aceste cuvinte ale Domnului Hristos sînt citate tocmai la sfârșitul secolului I

cînd este nevoie de ele. Apostolul Petru citează conținutul din Scripturi. În 2 Petru 3,1—2 apostolul recunoaște întreg Vechiul Testament. El pornește înarmat cu *adevărul veșnic*, cu Evanghelia de întotdeauna a lui Isus Hristos, cînd trasează pentru viitor linia pe care trebuie să se dezvolte biserica creștină. El este acela care a primit dreptul de a lega și a dezlega, dar el știe din Scripturi ce se poate lega și ce nu se poate dezlega.

Potrivit unei tradiții, amintitul Ignatie ar fi fost hirotonit în Antiohia, ca primul sau al doilea în scaunul apostolului Petru. Nu ne dă de gîndit, cum de Ignatie „leagă și dezleagă” recomandînd duminica în locul Sabatului poruncii a IV-a? Apostolul Petru nu ar fi făcut niciodată așa ceva, iar „descoperirea lui Isus Hristos” infirmă pe episcopii de tipul lui Diotref împreună cu Ignatie. Ea respinge întregul balast de învățături așezat pe corpul bisericii de-a lungul celor patru decenii de la anii lui Petru și Pavel pînă la Apocalips, declarînd că nu există decît un singur adevăr: acela „de la început” păstrat și învățat curat de apostolul Ioan și de cei puțini care mai au „dragostea pentru Numele lui Isus Hristos” (3 Ioan 7). Aceștia însă, pe vremea lui Diotref, sînt prigonii și dați afară din biserică. Cu ce autoritate? Se pare că Diotref și-a asumat cîte ceva și pe deasupra puterii spirituale, căci celor ai „Doamnei alese” apostolul Ioan le scrie camuflat (2 Ioan) ca aceștia să nu suferă în plus din pricina atașamentului lor față de învățăturile bătrînelui apostol.

De remarcat este că apostolul Ioan pe vremea aceea nu recomandă ieșirea adevăraților credincioși din bisericile vizate. Ne găsim încă în această perioadă timpurie de formare a unei conduceri bisericesti ierarhizate în locul celei harismatice, tinzînd spre o biserică universală imaginată de Ignatie. Fără aluatul curat amestecat în trei măsuri de făină care să ofere posibilitatea asigurării Pîinii Vieții pentru generațiile care în mod sincer se vor atașa de biserică de dragul Mîntuitorului și al neprihănirii Sale, creștinismul ar fi suferit o pierdere durerăoasă. Apostolul Ioan spune doar alît: „Cînd voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face” (Diotref). Și apostolul a venit cu un sul în mînă pe care scria către fiecare biserică: „Știu faptele tale”; dar de data aceasta glasul nu este al lui Ioan, ci al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfînt.

În același timp se primește răspuns și la unele întrebări care au frîmîntat conștiința multor credincioși. Am putea aminti de pildă *valoarea tradiției*. Ar fi dovada unei judecări copilărești disprețuirea valorii tradiției, sau negarea existenței și influenței ei hotărî-

toare în viața bisericii. Trebuie însă să dăm atenție perioadelor din care captăm tradiția pe care dorim s-o aplicăm ca normă într-o perioadă mai tîrzie a istoriei. Observăm că a ne baza pe o tradiție formată pe vremea lui Diotref și Ignatie, pe la pragul secolului II, nu ar fi un lucru înțelept. Atît „descoperirea lui Isus” cît și mărturia apostolului Ioan doresc să se adape din izvoarele curate ale tradiției, adică din ceea ce „era de la început”, căci Cuvîntul era la început, nu altceva. „La început” înseamnă și original, conform obîrșiei cum de pildă la greci se referea la prima prezentare, cu deplină fidelitate, a unei opere fără nici o adăugire sau scoatere. Un astfel de model de tradiție poate fi viața de întotdeauna a bisericii. Cei care au primit mărturia lui Isus Hristos în primele secole au marcat linia supraviețuirii bisericii mai corect, chiar dacă această linie a urmat mai degrabă traseul eșafoadelor decît compromișul cu împrejurările vremurilor neprielnice. Ideea deziudaizării forțate a bisericii de dragul simpatiei neamurilor a însemnat o dezrădăcinare a tradiției scripturistice stabilite în Ioan 4,22: „Voi vă închinați la ceea ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mîntuirea vine de la iudei”. În capitolul următor în aceeași Evanghelie se face referire la Scripturi. Aici găsim un puternic avertisment împotriva oricărui disprețuire a *Scripturilor* cunoscută azi prin denumirea de Vechiul Testament.

Se primește răspuns și la valabilitatea așa-zisei „continuități apostolice” care după cum se spune ar asigura, prin moștenire pe linia urmașilor apostolului Petru, curăția învățăturii. Din nefericire există cazuri cînd moștenitorii nu prețuiesc comorile adunate de părinți cu atîta jertfă. Ei risipesc bogățiile moștenite și le jertfesc pe altarul unor interese idealizate în zilele lor. Dacă adevărul va fi păstrat sau nu de urmași depinde mai mult de caracterul urmașilor! Diotref nu cunoaște dragostea de frați, nici dragostea de adevăr, nici pe apostolul Ioan. El vrea să întărească și să ocrească biserica devenită instituție, prigonind pe cei ce iubesc adevărul și numele lui Isus Hristos.

Pastor :
Faluvegi Dezideriu
Consilier Conferința București

NECROLOG

Cu mihnire aducem la cunoștința frățietății încetarea din viață a sorei Irina Cazan, membră a comunității Arad, soția fratelui Gheorghe Cazan, pastor-pensionar.

Sora Irina Cazan s-a născut la 20 februarie 1912 în comuna Moldovița din județul Suceava. La vârsta de 19 ani participă pentru prima dată la serviciile divine ale comunității adventiste din comuna natală, și primește botezul la 6 august 1932, angajându-se cu dăruire în activitățile spirituale și de binefacere ale bisericii.

În dorința de a se face de mai mult folos lucrării lui Dumnezeu, urmează cursurile Institutului Biblic de la Brașov-Stupini în perioada 1935—1937. În anul 1937 se căsătorește cu fratele Gheorghe Cazan, lucrător biblic. Astfel începe o nouă etapă în slujirea sa creștină. Suportă cu statornicie greutățile vieții de lucrare, își sprijinește soțul prin rugăciunile și purtarea sa înțeleaptă și bună, se face iubită în comunități prin caracterul său nobil și binefacerile îndeplinite în spiritul adevăratului creștinism. În comunitatea Arad a lucrat mulți ani ca primă diaconesă și a fost mult apreciată, constituind o pildă vrednică de urmat pentru generațiile mai tinere.

Sora Irina Cazan a încetat din viață la data de 10 mai 1988, și a fost condusă la locul de vremelnică odihnă de numeroși credincioși și prieteni, care și-au manifestat și în acest fel prețuirea și recunoștința față de caracterul și slujirea creștină a sorei Cazan.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!... Ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!” (Apoc. 14,13).

În ziua de 24 mai 1988 a fost chemată la odihnă sora Elena Moisescu, din comunitatea Ploiești. Născută la Nucleoara, județul Prahova, la 27 iulie 1895, a încheiat legământul cu Dumnezeu la 20 iulie 1913 prin botezul oficiat de fratele P. Paulini. În anul următor s-a căsătorit și a adus pe lume șase copii, din care însă cinci au fost secerati de moarte la vârste fragede. La vârsta de 59 de ani rămîne văduvă, dar petrece restul vieții pînă la venerabila vîrstă de 93 de ani cu aceeași evlavie adîncă și puternică, fiind iubită și respectată de întreaga comunitate.

Ca încununare a unei vieți îndelungate și bogate în experiențe cu

Dumnezeu, putem rosti cuvintele de asigurare ale Scripturii: „Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine, căci se va bucura de rodul faptelor lui” (Isaia 3,10).

După suferințe îndelungate, a încetat din viață fratele Szilágyi Francisc, din localitatea Geaca, județul Mureș.

Născut la 20 martie 1904, a cunoscut încă din copilărie asprimea și greutatea vieții pe acest pămînt, fiind orfan de mamă. În anul 1925 a fost botezat, devenind primul creștin adventist din localitatea sa. În zelul său de a fi cît mai folositor lui Dumnezeu și semenilor săi, studiază, începînd cu anul 1928, doi ani la Școala Misionară de la Tîrnăveni, dar apoi întrerupe cursurile datorită problemelor vieții. Revenit în comunitatea de origine, pune în slujba tuturor cunoștințele acumulate, activînd ca presbiter și în alte slujbe.

În dimineața zilei de 26 septembrie 1988 și-a depus viața la picioarele Mîntuitorului său, pe care L-a iubit și slujit și așteaptă în pacea mormîntului ziua strălucită cînd toți cei credincioși „vor vedea Fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apoc.22,4).

În ziua de 27 august 1988 și-a încheiat lupta și alergarea creștină, fratele Petru Șendroiu, membru al comunității Provița, județul Prahova.

Între data nașterii, 15 martie 1917, cea a botezului, 15 septembrie 1946 și ziua încheierii călătoriei pămîntești, 27 august 1988, s-a desfășurat o viață demnă, caracterizată prin credincioșie și slujire voioasă a lui Dumnezeu și a semenilor (peste 30 de ani fiind slujbaş principal al comunității Provița).

Se apropie, pentru dînsul și pentru toți fiii oamenilor împlinirea mesajului divin din Apocalips 22,12: „Iată, Eu vin curînd; și răsplata Mea este Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui”.

Anunțăm, cu adîncă durere, încetarea din viață, în luna iunie 1987, a fratelui Gheorghe Constantinescu — Congo, membru al comunității Sitaru, sector agricol Ilfov.

S-a născut în această localitate, în anul 1901, unde a primit din tinerețe credința adventă, în anul 1930.

Dornic de a-și îmbogăți cunoștințele, a urmat doi ani cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. la Diocesiinmartin. Dar din cauza greutăților, avînd o familie numeroasă de 7 copii — între care și pastorul Constantinescu Cornel — a revenit în localitatea sa. Aici, a lucrat și a fost presbiterul comunității Sitaru mulți ani. Era și un talentat versificator, a scris mai multe volume de poezii, unele fiind publicate în revista noastră, *Curierul Adventist*.

Înaintat în vîrstă, bolnav, și-a păstrat pînă la sfîrșit credința și nădejdea în Mîntuitorul său iubit Isus Hristos. Cu speranța învierii din morți la venirea Sa a doua oară, și-a depus viața, încrezător în puterea Lui mîntuitoare.

„...după o bătrînețe fericită, vei fi adăugat la poporul tău...”

Anunțăm că pe data de 7 noiembrie 1988, a încetat din viață fratele Lixandru Săraru, în vîrstă de 94 ani.

Născut la 4 noiembrie 1894 — în localitatea Florești, județul Giurgiu, primește credința adventă în anul 1925, este botezat de fratele Petre P. Paulini și devine primul adventist din localitate.

Fratele Săraru, tată a 7 copii, a fost un bun creștin și un bun cetățean în localitatea sa.

A fost mulți ani presbiter la comunitatea Căscioarele și apoi la Florești.

A fost un bun exemplu de urmat pentru toți credincioșii din localitate, un stîlp de nădejde.

A încetat din viață după o lungă și grea suferință.

„Aduceți-vă aminte de cei ce v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința”.

La o vîrstă foarte înaintată, după o lungă și grea suferință, a încetat din viață sora Mina Enache, membră a comunității Moșteni, județul Teleorman.

Din tinerețe, împreună cu soțul ei — Stan Enache — a primit solia adventă, încheind legământul sînt al botezului în anul 1930.

Mamă a șapte copii, dintre care doi în lucrare — Maria Vlad și pastorul Marin Enache — s-a purtat întotdeauna cu bunătate, iubire și ospitalitate.

Cu această speranță a închis ochii în ziua de 15 septembrie 1988.

„Ferice de morții care mor în Domnul”.

Redacția